SUFOI Årsrapport 2019

- Hvad tror danskerne på?
- Nye spor i Pentagon-sagen
- Islands Brygge kalder Venus!
- Dengang en god bøf var guf for aliens
- Skinwalker Ranch: Verdens mest uhyggelige UFO-hotspot

Januar 2019

Kære støttemedlem/æresmedlem

SUFOI har hermed fornøjelsen af at sende dig *SUFOI Årsrapport 2019*. Indholdet repræsenterer et lille udpluk af de mange artikler og notitser, som er blevet bragt i de 26 UFO-Mails, der er udsendt i det forgangne år.

2018 blev året, hvor mange års ihærdig udforskning af mystiske himmelfænomener resulterede i bogen *Ildkugler over Danmark – om sten der aldrig fløj* skrevet af Ole Henningsen.

Ole Henningsen har i sit arkiv mange beretninger om sten og andre ting, som finderne har troet var det fysiske bevis for, at materialet er dumpet ned fra himlen. Alle hændelser er blevet grundigt efterforsket, og mange af de tilhørende sten er blevet analyseret af eksperter i et forsøg på at afdække deres hemmeligheder.

Hvad viser resultaterne så, og hvad er forklaringerne på de tilsyneladende mystiske hændelser? Svarene får man i *Ildkugler over Danmark – om sten der aldrig fløj*, som er på 134 sider, i A4-format, med illustrationer i farve og s/h, stikordsregister og kildehenvisninger.

Bogen har fået god presseomtale, og den 14. november 2018 besøgte TV2/Øst Ole Henningsen for at lave et indslag til aftenens udsendelse.

"... Med sin bog viser Ole Henningsen vigtigheden af at tage folks oplevelser alvorligt, men også at grundig efterforskning og kritisk tænkning er helt afgørende for at finde årsagen til oplevelserne, så vi alle kan lære noget af dem ..." – astrofysiker Michael Linden-Vørnle, fra bogens forord.

På foreningens vegne siger jeg dig tusind tak for din støtte i 2018 og håber, at du også i 2019 finder vores arbejde værd at støtte.

Kim Møller Hansen, formand for SUFOI

SUFOI Årsrapport 2019 udgives af Skandinavisk UFO Information, Eilekiersvej 14, 4100 Ringsted én gang om året, og et farveprint sendes gratis til foreningens æresmedlemmer og til støttekredsen. Desuden kan årsrapporten læses som pdf-fil på ufo.dk.
Denne udgave er redigeret af Kim Møller Hansen, e-mail gukmh@Gyldendal.dk. Redigeringen er afsluttet den 12. december 2018, og rapporten er trykt hos MicroForma, Odense.

Forsiden: Billedcollage: Bo Møller Hansen/SUFOI Picture Library

---

Skinwalker Ranch: Verdens mest uhyggelige UFO-hotspot

Der findes områder, hvor ufoobservationer er så hyppige, at der tales om et såkaldt hotspot. Et af disse hotspots er den berygtede Skinwalker Ranch i USA. Da en familie flyttede ind i 1994 for at opdrætte kvæg, blev det begyndelsen på et veritabelt mareridt, hvor de ikke kun blev terroriseret af poltergeister og andre overnaturlige monstre, men også havde en lang række ufooplevelser og blev udsat for kvægmishandlinger. Dette fik rigmanden Robert Bigelow til at sende et hold videnskabsmænd til ranchen for at finde ud af, hvad der egentlig foregik. Ifølge kilder resulterede disse undersøgelser i mindst to dødsfald!

Af Henning Dethlefsen

Forfalden bygning på Skinwalker Ranch. (Foto: skinwalkerranch.org)

Hovedkilden til de skræmmende hændelser på Skinwalker Ranch er journalisten George Knapp, der sammen med Colm A. Kelleher i 2005 udgav bogen *Hunt for the Skinwalker*. Så sent som september 2018 udsendte ufoentusiasten Jeremy Corbell en filmdokumentar af samme navn, som i vid udstrækning bygger på Knapps og Kellehers undersøgelser, og hvor de to også optræder som hovedfigurer.

George Knapp (tv.) og Matt Adams ved Annual Peabody Awards i maj 2009. (Foto: Anders Krusberg/Peabody Awards)

På nettet kan man også finde en lang række foredrag og interviews af Knapp, hvor han gengiver historierne. Knapp kalder i bogen og i foredragene manden i den uheldige familie for Tom Gormann, men lægger ikke skjul på, at der er tale om et falsk navn for at beskytte familiens identitet. En kort søgning på nettet afslører dog hurtigt mandens rigtige identitet som Terry Sherman. Hans kone hedder Gwen Sherman. Flere steder kaldes ranchen derfor heller ikke Skinwalker Ranch, men The Sherman Ranch. Foruden Terry og Gwen er der deres to teenagerbørn. Men hvorfor kaldes ranchen så de fleste steder Skinwalker Ranch?

Et smukt sted med en dyster forhistorie

Skinwalker Ranch ligger i et ret øde område i den nordøstlige del af staten Utah. Området er vældigt smukt med masser af ferskvand, græs, og spredt bevoksning. Området var for lang tid siden et vigtigt jagtområde for Navajo-indianerne, men senere blev de fordrevet af Ute-stammen. Mange navajoer blev i den anledning solgt som slaver til mexicanerne.

Ute-stammen bor i dag i et reservat, der næsten fuldstændig omgiver Skinwalker Ranch, men ingen af stammens medlemmer har i dag lyst til at bevæge sig ind i området. Det er angiveligt ikke helt let at få dem til at forklare hvorfor, men historien går på, at navajoerne efter at være blevet fordrevet lagde en forbandelse over området. En farlig hamskifter, altså et menneske der kan forvandle sig til farlige dyr eller et monster, skulle herefter opholde sig i området for at fordrive uvedkommende. De lokale indianere kalder en sådan hamskifter for skinwalker og deraf navnet på ranchen.

En skinwalker var tit en ond heks eller troldmand, som havde fået overnaturlige evner ved at begå en frygtelig forbrydelse, fx slå et familiemedlem ihjel. En skinwalker kunne finde på at angribe husdyr, banke på døre og mure, kigge ind ad vinduer og terrorisere mennesker ved pludselig at dukke op og forvandle sig til et dyr. Mange indianere i området tør ikke engang nævne ordet skinwalker af frygt for at pådrage sig dens opmærksomhed.

Det lader ikke til, at Sherman-familien var bekendt med deres ranchs forhistorie, da de flyttede ind i 1994.

Terry Sherman. (Foto: Astonishing Legends)

Et monster byder velkommen

Allerede den første dag på ranchen fik Sherman-familien en forsmag på, hvad der skulle komme. Terry Sherman var ekspert i kvægopdræt og havde medbragt en flok på 80 meget værdifulde dyr. Som noget af det første skulle kalvene placeres i en indhegning. Det var under dette arbejde, at familien lagde mærke til en enorm hund eller ulv, der langsomt nærmede sig. Da den kom helt tæt på, lagde Terry mærke til, at den nåede ham til brystet. Men da den opførte sig på en tam måde, anede familien ikke uråd og gjorde ikke forsøg på at skræmme den væk. Måske den tilhørte en nabo? Det havde regnet den dag, og den lugtede tydeligt af våd hund. De klappede den endda et par gange.

Men da en af kalvene var så uforsigtig at stikke mulen uden for indhegningens tremmer, skete der noget. Den store ulv greb pludselig fat i kalvens mule og forsøgte at hale den gennem tremmerne. Den chokerede Terry greb et baseballbat og begyndte at slå løs på ulven. Uden at denne dog reagerede. Han bad så sønnen om at skynde sig at hente en svær revolver inde i huset. Sønnen hentede revolveren til Terry, som straks affyrede mindst tre skud imod ulven. Igen: Ingen reaktion!

Herefter hentede Terry sin tunge riffel i bilen. Han var en erfaren jæger og vidste, hvordan et sådant våben skal bruges. Det første skud fik endelig uhyret til at slippe kalvens mule. Men ingen tegn på at ulven var såret eller bare forskrækket. Terry affyrede flere skud, hvor det sidste øjensynligt resulterede i, at et stykke kød fløj ud på den modsatte side af dyret. Og nu begyndte uhyret endelig ganske langsomt at gå tilbage den vej, det kom fra.

Terry og hans søn besluttede at følge efter dyret, som jo nu måtte være alvorligt såret. Sporene var meget tydelige i den fugtige jord. De førte imidlertid ud i et åbent område og forsvandt her så pludseligt, som om ulven var forsvundet op i luften. Forbavsede vendte far og søn tilbage til ranchen. Familien diskuterede hændelsen, men kunne ikke rigtig finde ud af, hvad de skulle mene om den. De besluttede til sidst at lade den ligge og fortsætte med arbejdet. De havde meget andet at se til. Det var dog langtfra sidste gang, de skulle møde underlige og skræmmende væsner på deres nye ranch.

Hovedbygningen på Skinwalker Ranch. (Foto: skinwalkerranch.org)

En hårbørste i fryseren

Familien lagde mærke til flere underlige ting ved huset, da de flyttede ind. Der var fx pløkker med svære kæder ved hver af de to indgangsdøre, som om der havde stået store vagthunde. Hver dør i huset havde en slå eller en lås. Ikke blot indendørs, men også udendørs. Som om man ikke blot havde forsøgt at holde noget ude, men også inde. Og det samme gjaldt låger og skuffer inde i huset.

Hurtigt begyndte der at ske underlige ting med genstandene, både inde i huset og udenfor. Salt og peber byttede fx pludselig plads i peber og saltbøssen. Ting som fx hårbørsten, håndklædet eller stegepanden, kunne pludselig forsvinde for efter en tid at dukke op på steder, hvor de bestemt ikke hørte hjemme, som fx i fryseren eller i vaskemaskinen.

En dag kom Gwen Sherman hjem med en pose købmandsvarer, pakkede varerne ud på køkkenbordet, satte dem på plads og gik herefter ind i et andet værelse. Da hun kom tilbage, var alle varerne tilbage i posen! Altså klassisk poltergeist, hvor ting bevæger sig som med spøgelseshånd.

Terry brugte på et tidspunkt et ganske svært stykke værktøj til at grave huller til pæle. Pludselig forsvandt det, for tre uger senere at dukke op hængende i et træ. Faktisk skete flere af disse ting efter, at der på en eller anden måde var blevet gravet i jorden, og familien kom nu i tanke om en underlig klausul i salgsaftalen, hvorefter der ikke måtte graves på ranchens område, uden at den foregående ejer først var blevet informeret.

Flere uhyggelige væsner

Gwen Sherman havde senere sin helt egen oplevelse med en ulv, som hun hævdede var så stor som en hest. Hun kom kørende hjem en aften og var ved at åbne lågen, da hun fik øje på den. Dens ryg var højere end bilens top. Og ulven var ikke alene, men ledsaget af en sort hund, der var en smule mindre og havde et hoved, der virkede underligt lille i forhold til kroppen.

En dag Terry og Gwen kom kørende henimod huset, så de, at en af deres heste blev angrebet af et ukendt dyr. Det var ikke særligt højt, men meget muskuløst og med en busket hale og rødt, krøllet hår. Lidt som en hyæne. Da de nærmede sig, løb det sin vej og forsvandt tilsyneladende ind i en sten! Men hesten havde sår på benene, så dyret havde været virkeligt nok.

I den mere harmløse ende så familien underlige fugle med meget skrappe farver, som om de egentlig hørte hjemme i troperne. Og på afstand observerede de store væsner, der mest af alt mindede om bigfoot. Når de opholdt sig udendørs, kunne der pludselig opstå en meget skarp moskusagtig duft. Gæs kunne komme flyvende i en nydelig v-formation, men så snart de var over Skinwalker Ranch, spredtes de pludselig for alle vinde.

Historierne om hændelserne på ranchen begyndte efterhånden at nå ud til omverdenen. En dag dukkede en mand med vildtvoksende hår op. Han beder Terry om at få lov til at meditere i området. Terry forsøgte at tale ham fra det, men manden var stædig, og til sidst fik han lov. Terry kørte ham ud på marken og satte ham af. Manden gik lidt væk og begyndte at meditere. Pludselig så Terry på afstand, hvordan et stort væsen, der var næsten usynligt (Terry beskriver det som monsteret i filmen *Predator*), komme farende henimod manden og brøle ham op i ansigtet. Manden blev fuldstændig hysterisk, løb hen til Terry, greb fat i ham og forlangte at blive kørt væk.

Nu begyndte der imidlertid at ske ting, som mere og mere rettede sig direkte imod familien. Der begyndte at dukke underlige lyde op. Nogle lyde syntes at komme fra undergrunden og mindede mest af alt om larmen fra en stor maskine eller fra et passerende tog. Andre lyde kom fra himlen og lød som stemmer. Terrys søn beskrev stemmerne som en blanding af russisk og indiansk, og der var tydeligt to forskellige stemmer. Han opfattede det, som om de talte grimt om ham og hans familie, og han råbte til sidst op mod stemmerne: ”Vi kan altså godt høre jer!” Stemmerne reagerede ved at grine højlydt. Familiens hunde, som indtil da havde gøet op mod himlen, havde så fået nok og stak af.

Nu begyndte der at dukke uhyggelige, mørke skikkelser op om natten. I starten blev de set uden for vinduerne. Men efter en tid kunne familien høre tunge fodtrin på steder i huset, hvor der faktisk ikke var nogen, og så begyndte skikkelserne også at dukke op indendørs. Og så blev de også set for fodenden af familiens senge. Til sidst, fortalte familien, kunne de ikke lukke øjnene, uden at se de mørke skikkelser som i drømme, og hele tiden følte de sig iagttaget.

(Foto: PublicDomainPictures.net)

Ufoernes indtog
Ufoer blev set regelmæssigt på Skinwalker Ranch. Terry så på et tidspunkt et enormt fartøj, der var så tæt på jorden, at det nærmest klippede toppen af træerne.

En nat, da han og sønnen kom kørende, så de nogle stillestående lys forude nær ved horisonten. De troede, at det var en bil, og at der måske var nogen, som havde brug for hjælp. Men da de kom nærmere, begyndte lysene at bevæge sig og fortsatte lige op i luften. En temmelig fantastisk bil, må man sige.

Klassiske flyvende tallerkener blev set flere gange, og på et tidspunkt så Terry noget, der mest af alt mindede om en F117 stealth-jager, der fløj rundt og sendte lys ned på jorden, som om den ledte efter noget.

Markerne kunne pludselig om natten blive oplyst som et fodboldstadion. Nogle gange kom lyset oppefra, medens det på andre tidspunkter lod til at komme nedefra. Der blev set andre underlige lys på himlen, både om dagen og om natten. Nogle lignede små sole eller måner, men Terry fortalte, at når han så på dem gennem en kikkert, så det ud, som om der var en anden himmel på den anden side, og at der fløj noget ud og ind. Som om det i virkeligheden var en tunnel eller et hul.

Men familien så også mange gange kuglerunde lys (såkaldte orbs) i forskellige farver – rød, gul og blå – på størrelse med tennisbolde, der om natten bevægede sig enkeltvis rundt, som om de undersøgte både dyrene og familien selv. De røde og grønne var relativt harmløse, fandt de ud af, men de blå, som også udsendte en knitrende lyd, kunne få dyrene til nærmest at gå i panik.

Familiens tre hunde begyndte at udvise tegn på ren skræk. De nægtede at forlade deres hundehuse i flere dage i træk, heller ikke for at spise. Og på en enkelt nat forsvandt familiens seks katte.

Terry begyndte at tro, at det måske var regeringen, som med en eller anden fantastisk teknik forsøgte at skræmme ham og hans familie væk fra ranchen. Han begyndte derfor at ligge på lur efter fænomenet bevæbnet med sin riffel og havde faktisk nogen succes.

En aften i maj 1996 oplevede Terry og Gwen, hvordan en af de blå kugler undersøgte en af hestene, som blev meget bange. Men kuglen opdagede tilsyneladende, at den blev betragtet og bevægede sig pludselig henimod ægteparret. Terry fortalte senere, at han aldrig havde været så bange. Kuglen forsvandt igen, men vendte senere tilbage. Denne gang pudsede Terry deres tre hunde på kuglen. De jagtede kuglen ind i noget buskads – og forsvandt. Næste morgen gik Terry ud for at lede efter hundene, men fandt kun tre fedtede klatter inde i buskadset.

(Tegning: Bo Møller Hansen/SUFOI Picture Library)

En rigmand kommer til undsætning
De stadig mere uhyggelige oplevelser tærede selvsagt på familiens nerver. Gwen arbejdede i en bank, men havde stadigt sværere ved at passe sit arbejde, og børnenes karakterer i skolen blev dårligere og dårligere. Men det gik også mere direkte ud over familiens økonomi.

Terry var ekspert i insemination og opdræt af kreaturer. Da familien ankom til Skinwalker Ranch medbragte de en besætning på 80 højkvalitetskreaturer. Ranchen skulle have været opfyldelsen af deres drøm om i ro og fred at opdrætte kvæg. Men sådan kom det ikke til at gå.

På relativt kort tid mistede de 14 kreaturer. Nogle forsvandt simpelthen, medens andre efterlod sig spor i sneen, indtil de pludselig forsvandt, som om de var blevet løftet op i luften. Nogle gange blev dyrene fundet døde, men med tydelige spor af lemlæstelse. Spor der var identiske med de uhyggelige kvægmishandlinger, der siden 1960'erne er blevet rapporteret i forbindelse med ufoobservationer især i USA's Midtvesten. Det vil sige fjernelse af legemsdele, øjne osv. Nogle gange også kønsorganer og nogle gange med meget rene snit som med en laser. På grund af disse tab var det efterhånden ikke kun familiens nerver, som hang i laser, men også familiens økonomi.

Heldigvis hørte rigmanden Robert Bigelow om hændelserne på ranchen gennem nogle artikler skrevet af George Knapp. Bigelow steg ombord i sin private jet og havde et møde med familien. Da han ankom, sov de alle i samme rum og var ikke i den bedste forfatning. Bigelow stillede i udsigt, at han ville købe ranchen, og Terry accepterede tilbuddet, hvilket jo ikke virker overraskende. Familien skulle i første omgang blive på ranchen som bestyrere, medens undersøgelsen blev sat i gang. I september 1996 købte Bigelow ranchen, angiveligt for 200.000 dollars.

Bigelow er en mangemillionær, som i flere år har tjent sine penge som leverandør til den amerikanske rumorganisation NASA. Han har især specialiseret sig i konstruktionen af rumstationer. Hans vigtigste firma er Bigelow Aerospace. Det er meget svært at finde ud af, hvor rig han egentlig er, men ifølge rygterne er han MEGET velhavende, og han har længe været meget interesseret i ufoer og det overnaturlige.

Bigelow startede og finansierede organisationen NIDS (National Institute for Discovery Science), som bestod af en række videnskabsfolk, der var villige til at undersøge det overnaturlige. NIDS-folkene blev nu sat til at undersøge hændelserne på Skinwalker Ranch på videnskabelig vis.

Robert Bigelow ved en præsentation i Bigelow Aerospace. (Foto: Bigelow Aerospace)

En frygtelig tilredt kalv

NIDS-folkene gik straks i gang. De undersøgte området grundigt, for eksempel for planter, der muligvis kunne forårsage hallucinationer eller andre mulige årsager til familiens underlige oplevelser. Uden at de dog fandt noget. De interviewede alle familiemedlemmerne, deres naboer og forsøgte også at få stammefolkene i omegnen til at fortælle om deres opfattelse af hændelserne.

De oprettede mindst én observationspost omgivet af en hundegård, idet hunde åbenbart var gode til at opfatte, når noget overnaturligt var ved at ske, længe før mennesker eller deres apparater. NIDS-folkene satte desuden en mængde fotoapparater og videokameraer op. De skulle dokumentere alt, hvad der foregik, og allerede fra første færd skete der underlige ting.

Låsene på hundegårdene ville simpelthen ikke forblive låste. Igen og igen blev de låst op, uden at der tilsyneladende var nogen i nærheden. Senere begyndte låsene simpelthen at forsvinde.

Terry havde på et tidspunkt fire meget værdifulde tyre i en indhegning med en stor metalanhænger. En dag han netop havde bemærket, at tabet af disse fire tyre ville være ødelæggende, kørte han forbi tyrenes indhegning og bemærkede, at de var væk. Han løb hen til indhegningen for at lede efter tyrene. Han fandt til sidst de fire kæmpetyre presset ind i anhængeren og som i hypnose. Da han råbte til Gwen, at han havde fundet dem, vågnede de og sparkede i følge Terry et hul i anhængerens side, inden det lykkedes dem at komme ud. Det hele virkede, som om nogen havde hørt hans bemærkning, og herefter havde besluttet at give ham en lærestreg.

Efter denne oplevelse ringede Terry til NIDS-folkene, som netop denne dag var på et sjældent to dages ophold i Las Vegas. De fløj straks tilbage til ranchen for at undersøge tingene. De registrerede forhøjet magnetisme omkring selve folden og opdagede, at anhængeren havde spindelvæv i dørens hjørner, som udelukkede, at tyrene var kommet ind denne vej. Men hvordan var de så kommet ind i anhængeren? Bare at få et enkelt af de tonstunge dyr derind ville have været problematisk.

Senere skete der noget, som blev dokumenteret på film og senere beskrives indgående af Kelleher, den ene af forfatterne til *Hunt for the Skinwalker*. Gwen og Terry Sherman var om morgenen den 10. marts 1997 ude for at øremærke nogle kalve, der var blevet født for nyligt. De fandt den første kalv sammen med moderen og øremærkede kalven. Alt syntes at være i orden, måske lige bortset fra en underlig, stærk lugt. Herefter bevægede de sig ca. 300 meter længere væk for at mærke den næste kalv. De hverken så eller hørte noget usædvanligt. Men efter ca. 45 minutter begyndte hunden, som var sammen med dem, pludselig at knurre og rejse børster, samtidig med at den kiggede i retning af den første kalv. Så vendte den rundt og løb sin vej. Den blev ikke set siden.

Parret skyndte sig tilbage og kunne i første omgang kun se kalvens mor, der opførte sig meget underligt. Den løb haltende frem og tilbage i en stor halvcirkel og var meget forpustet. Så fandt de kalven. Dens brystkasse var nærmest blevet tømt for kød, muskler og organer, og den lå på ryggen med alle fire ben spredt ud, som om nogen omhyggeligt havde placeret den sådan. Øret med det store gule mærke var blevet skåret af, men både øret og mærket manglede. Den ene lårbensknogle var tilsyneladende med stor kraft blevet revet ud af skelettet. Hvilket dyr kunne have gjort det? Og på mindre end 45 minutter uden at ægteparret blot 300 meter væk havde lagt mærke til noget?

Ægteparret ringede igen til NIDS-folkene, som pudsigt nok endnu engang var på et sjældent to dages ophold i Las Vegas. I løbet af nogle timer ankom der fire mand inklusive en dyrlæge. De gik straks i gang med undersøgelsen, men kunne kun konkludere det indlysende, nemlig at det umiddelbart så ud, som om kalven var blevet overfaldet af et stort rovdyr, men at snitsårene talte imod denne hypotese.

En ekspert i dyrespor blev også indkaldt til at undersøge området, uden at der kom noget ud af det. Der blev indsamlet prøver af hud, kød og kogler, som blev sendt til yderligere undersøgelser forskellige steder. Her fandt man ud af, at der var blevet brugt to forskellige instrumenter: Et større til at hugge med som en machete, og et mindre til at skære med som en skalpel eller en meget skarp kniv. Da der ikke blev fundet én dråbe blod på stedet, konkluderede NIDS folkene, at kalven måtte være blevet maltrakteret et andet sted. Men af hvem eller hvad? Sagen forblev igen uopklaret.

Videnskaben får røven på komedie

En aften lige efter historien med kalven kunne man pludselig høre kreaturerne begynde at brøle ude på marken. Terry greb sin riffel og kørte derud. Nu ville han ikke miste flere dyr. To af folkene fra NIDS sprang i deres egen bil og fulgte efter. De havde et videokamera og filmede noget af det, der nu skete.

Da Terry nåede frem, sprang han ud af bilen og fik øje på et stort dyr med pels stående under et træ. Oppe i træet sad et andet dyr, men Terry kunne kun se øjnene, der var gule og så store som fodbolde. Han skød efter og ramte det store dyr under træet. Det forsvandt straks som ved et trylleslag. Herefter skød Terry efter øjnene oppe i træet. Også denne gang ramte han, og væsnet faldt til jorden. Men da Terry gik hen til træet, finder han ikke noget lig eller blod, men blot et underligt spor. Sneen lå stadig i klatter forskellige steder, og i en af disse klatter var der et spor med kløer som efter en dinosaur, en raptor. NIDS folkene ankom og filmede sporet. De fulgte i sporets retning, men fandt hverken flere spor eller dyret med de store øjne. Så heller ikke denne gang noget endeligt bevis.

Og sådan fortsætter det. Videnskabsfolkene begyndte for eksempel at se de samme underlige lys og lyskugler, som Terry og hans familie så, men hver gang er de lige uden for kameraernes rækkevidde. Eller kameraerne er lige netop løbet tør for strøm eller på mystisk vis blevet ødelagt. Eller NIDS-folkenes køretøj med udstyret ville pludselig ikke starte. De underlige ting skete sjældent præcist det samme sted eller på helt samme måde. Og hvis man rettede kameraerne på et bestemt sted, kunne man være sikker på, at lige netop her skete der i al fald ikke noget. Det var som om, nogen legede med videnskabsfolkene.

Sherman-familien flyttede senere fra deres ranch. NIDS-folkene fortsatte deres undersøgelser, men herefter og især efter år 2000 faldt antallet af mystiske observationer pludselig dramatisk. Bigelow besluttede da at stoppe undersøgelserne, og i 2004 opløste han NIDS. Der kom absolut intet videnskabeligt ud af de 8 års undersøgelser. NIDS havde ingen konklusioner, som blev understøttet af data. Der var således ikke stof til en videnskabelig artikel, og hvem ville i så fald have udgivet den? Mange af de ting, de oplevede, vidste de ikke engang, hvordan de skulle beskrive. Det hele var bare for underligt.

Skinwalkeren lever videre
Da Bigelow i 1996 købte Skinwalker Ranch, lukkede han den straks af for omverdenen. Årsagen var, at han ikke ville have sine undersøgelser forstyrret af alle mulige ufonørder, drukkenbolte og andre tosser, som Knapp udtrykker det i et af sine foredrag. Knapp fik dog som journalist lov til at besøge ranchen i 2000, hvor han lavede en række interviews og også fik lov til at filme og tage fotos. Meningen var, at der skulle komme en bog ud af det. Men fordi der nu kom flere og flere, der forsøgte at trænge ind på ranchen, fik Bigelow ham til at udskyde projektet. Han måtte gerne lave artikler, men uden billeder.

I 2003 er de mystiske aktiviteter på ranchen imidlertid stort set forsvundet, og man vurderer nu, at man lige så godt kan vove springet, og Bigelow giver grønt lys for bogen. I 2005 udkommer så Knapps og Kellehers bog *Hunt for the Skinwalker*, som rigtig sætter gang i interessen.

På nettet kan man i dag finde utallige artikler, diskussioner og interviews, der handler om de mystiske hændelser på Skinwalker Ranch. Knapp kan også opleves på nettet, hvor han holder foredrag om emnet og især gør meget ud af at fortælle historierne. I 2014 udkom der endda spillefilmen *Skinwalkers*, der løseligt bygger på de uhyggelige historier.

I 2017 og fremefter får historierne om Skinwalker så et interessant efterspil med den såkaldte Pentagon-sag. Kort fortalt går sagen ud på, at det er lykkedes en senator at få afsat 22 millioner dollars fra forsvarsbudgettet til noget, der kunne ligne en undersøgelse af ufoer. Pengene er i virkeligheden gået til Robert Bigelow, som har brugt dem på yderligere undersøgelser på Skinwaker Ranch fra 2008 til 2012.

I 2016 solgte Bigelow ranchen for 4,5 millioner dollars til det private firma Adamantium Real Estate, som i 2018 fik navnet Skinwalker Ranch registreret som et varemærke. Ifølge ansøgningen skulle formålet være underholdning.

Virkelig ingen konklusion?
Det er nok ikke helt rigtigt, når fx Knapp hævder, at NIDS ikke havde nogen konklusion. I al fald lægger han ikke skjul på, hvad han selv mener om al mystikken, og at flere af NIDS-folkene var af samme mening. Denne konklusion kan især belyses ved en enkelt hændelse.

En nat i august 1996 var en af NIDS-folkene sammen med Terry på overvågning ude på farmens højdedrag, da de pludselig fik øje på et gulligt lys i det fjerne. Da de vendte deres natkikkerter imod fænomenet, kunne de i det infrarøde lys se, hvordan lyset pludselig blev til et tredimensionelt hul eller en tunnel, der svævede nogle fod over jorden. Efter en tid begyndte hullet at blive større, og nu kunne de se, hvordan et menneskelignende væsen uden hoved langsomt pressede sig gennem hullet. Da det var kommet igennem, gik det ud i mørket og forsvandt. Hullet lukkede sig efter det, og lyset forsvandt også. En af forskerne beskrev det senere som et typisk sort hul eller en interdimensional portal. En dør til en anden verden, som væsnerne på den anden side kan bruge som indgang til vores verden.

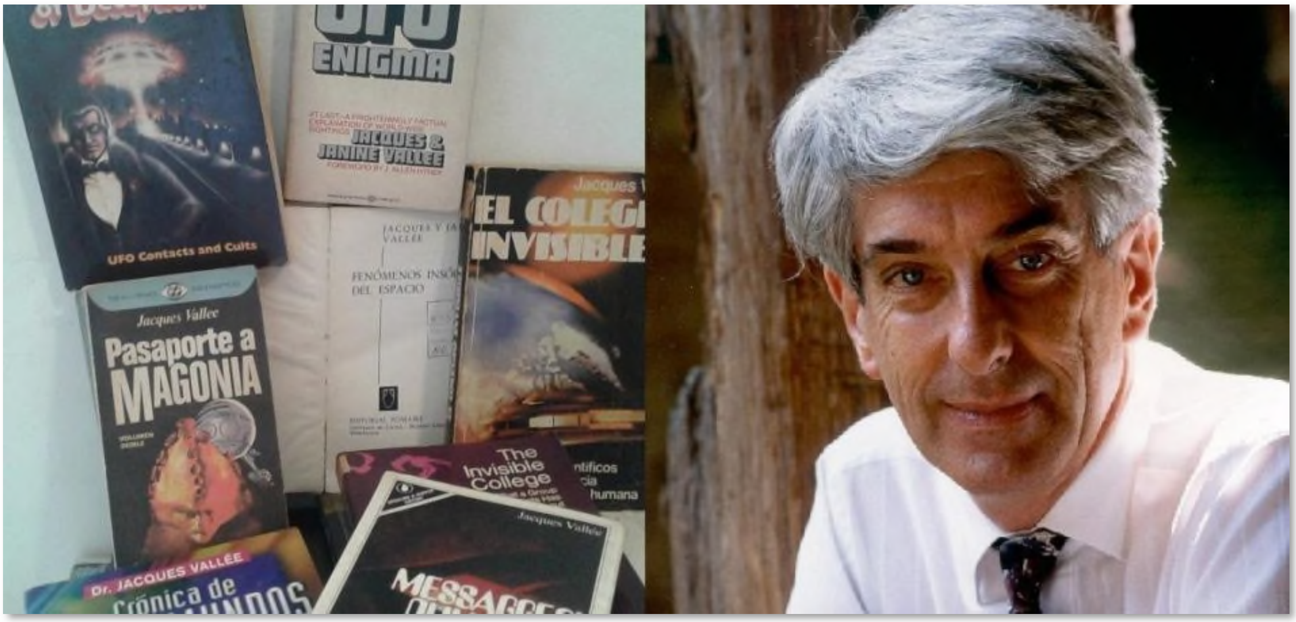
Ifølge Knapp er ufoerne i virkeligheden det ”skinnende nips, som skal lokke os ind i den mørke skov, hvor dunkle væsner lurer”. Men hvad er deres motiv? Knapp udtrykker flere steder troen på, at i det mindste nogle af disse ”væsner” lever af den frygt, de fremkalder hos mennesker. Det, der overgik Terry og Gwen Sherman på deres ranch, lignede mest af alt en slags psykologisk krigsførelse og passer fint med den teori.

Men ideen om ufoerne som værende udtryk for væsner, der rejser til os fra en anden dimension, er bestemt ikke ny, og det er heller næppe tilfældigt, at netop denne teori kommer fra NIDS. Den stammer i sin nuværende form fra den franske computerspecialist og ufolog Jacques Vallée. I 1960’erne troede Vallée stadig på, at ufoerne var rumskibe fra andre planeter. Men efterhånden begyndte han at opfatte denne

forklaring som alt for snæver. I stedet begyndte han at interessere sig for religiøse bevægelser, gammel overtro, spøgelser, dæmoner, engle osv.

I 1969 udgav Jacques Vallée sin berømte bog *Passport to Magonia – From Folklore to Flying Saucers*, hvori han hævdede, at det var langt mere sandsynligt, at ufoerne var væsner fra en anden dimension, og at de altid havde besøgt menneskeheden. Menneskene havde blot ikke været i stand til at opfatte dem i deres sande form, men kunne kun beskrive dem som væsner fra religion eller overtro.

Det interessante ved denne Jacques Vallée, faderen til teorien om de interdimensionale væsner, er nu, at han i dag ikke kun er medlem af det videnskabelige ekspertpanel, som arbejder under Bigelow Aerospace, men også af Bigelow blev ansat som videnskabelig rådgiver for NIDS. At NIDS-folkene nåede frem til en konklusion om væsner fra andre dimensioner, er således i virkeligheden ikke så sært.

Jacques Vallée har igennem årene skrevet mange væsentlige bøger og artikler om ufomyten og har sammen med blandt andre J. Allen Hynek været toneangivende, men hans seneste bog med titlen "Wonders in the Sky: Unexplained Aerial Objects from Antiquity to Modern Times" og ikke mindst hans engagement i bl.a. NIDS og Bigelows projekter slider gevaldigt på renommeet. (Foto: disclose.tv)

En god historie

Især når man har lyttet til et af George Knapps foredrag, sidder man uvægerligt tilbage med fornemmelsen af, at man netop har hørt en god spøgelseshistorie. Knapp er god til at blande uhygge med humor og tilsætte detaljer de helt rigtige steder, så man næsten fornemmer at være i Terrys eller Gwens sko under deres uhyggelige oplevelser. Mange steder på nettet bliver der da heller ikke sparet på de uhyggelige baggrundslyde under fortællingen. Knapp virker også ved første øjekast meget troværdig.

Man bør dog gøre sig den tjeneste ikke kun at lytte til et enkelt foredrag af Knapp, men til flere. Og også sammenligne med udtalelser af Kelleher. Så begynder der nemlig at dukke ting op, der ikke helt rimer.

I et foredrag af Knapp lagt ud på YouTube den 17. juni 2008 fortæller han i historien om den store ulv, at det var kalven, der stak mulen ud mellem tremmerne. Kelleher hævder derimod i et interview andetsteds, at det var den store ulv, der stak snuden ind mellem tremmerne og bed kalven i mulen. Og det er bestemt ikke det eneste sted, man kan finde ting, der ikke helt stemmer.

Det fortælles et sted, at Terry slog den store ulv over ryggen med et økseskaft, medens det et andet sted fortælles, at det var med et baseballbat. Et tredje sted tales der om, at det var Terry og hans far, der slog dyret med stokke.

Nogle steder skyder han først ulven med en kaliber .357 revolver, medens det et andet sted er med en kaliber .44.

Et par steder hævdes det, at Terry gik ud for at lede efter ulven med sin søn. Et andet sted er det med sin egen far.

At fx Knapp ikke tager det så nøje med sandheden bliver især tydeligt i historien, hvor Gwen Sherman er ude at køre og møder den store ulv. I foredraget fra 2008 fortæller Knapp, at ulven, hun her mødte, var den samme, som bed kalven i mulen – og som vi husker, nåede den Terry til brystet. Den var her ledsaget af en sort hund med et underligt lille hoved. I et foredrag lagt ud på YouTube i september 2018, altså ti år senere, er ulven, Gwen møder, vokset til hestestørrelse. Og nu er den ikke ledsaget af én sort hund med et lille hoved, men derimod af TO hunde med for STORE hoveder!

Det er her et stort problem, at formidlerne ikke altid overholder kronologien. Et kritikpunkt, der også bliver rettet mod Knapps og Kellehers bog. Når der berettes om hundredvis af historier, der indeholder lignende elementer, bliver det umuligt at vide, om der konkret er tale om to forskellige historier eller blot om den samme historie, hvor den ene (eller måske endda begge to) er overdrevet eller på andre måder forvansket. Vi skal huske på, at Knapp ikke selv har oplevet noget mystisk på ranchen – det pointerer han selv – men kun fortæller, hvad Terry har fortalt Knapp eller andre, som så har fortalt det videre til Knapp.

For eksempel fortæller Knapp også om stemmerne fra himlen i foredraget fra 2018. Fortællingen lyder her rigtig meget som fortællingen i foredraget fra 2008. Men nu blot med den ekstra oplysning, at det i virkeligheden var en drøm, som både Terry og Gwen havde den samme nat. Var den første historie nu også blot en drøm, eller var det fortællingen om en helt anden begivenhed?

Formidlernes fremgangsmåde vidner desværre om, at den gode historie her har forrang for sandheden og viser også, hvordan fantasien en gang imellem løber af med dem.

Et andet godt eksempel på dette er historien om dødsfaldene på ranchen, som dog ikke fortælles af Knapp. Ifølge rygterne skulle to af Bigelows sikkerhedsvagter være blevet dræbt under udførelsen af deres arbejde sammen med NIDS-folkene. Politikeren og skuespilleren Jesse Ventura (herhjemme nok bedst kendt for sin rolle i actionfilmen *Predator*) stod fra 2009-2012 for dokumentarserien *Conspiracy Theory*, hvor han i et afsnit besluttede sig for at undersøge påstanden. Han fandt ud af, at Bigelow rigtignok i en artikel i New York Times i juni 2010 under en snak om ufoer, havde sagt ”Nogle er blevet dræbt, nogle er blevet såret”. Det lykkedes faktisk Jesse Ventura i afsnittet at passe den ellers så mediesky Bigelow op og spørge ham om, hvad han egentlig mente med udtalelsen. Det kommer så frem, at han slet ikke hentydede til Skinwalker Ranch, men til en meget ældre historie fra Sydamerika, nemlig Colares 1977, hvor der netop angiveligt var mindst to dødsfald. Ja, nogle gange skal der ikke så meget til.

(Foto: The UFO Chronicles)

Hvad sker der i virkeligheden på Skinwalker Ranch?
I 2011 skrev James Carrion en særdeles interessant artikel med titlen "Hvad sker der i virkeligheden på Skinwalker Ranch". James Carrion var direktør for MUFON fra 2006 til 2010. MUFON er verdens største ufoorganisation med udspring i USA.

I artiklen giver James Carrion en del af forklaringen på, hvorfor han til sidst valgte at trække sig som direktør, og her spillede Skinwalker Ranch en ikke helt ubetydelig rolle.

I artiklen fortæller James Carrion om, hvordan han på et tidspunkt var rejst til Utah for at finde nyt materiale til en genudgivelse af bogen *The Utah UFO Display* skrevet af dr. Frank Salisbury. Da Skinwalker Ranch ligger i området, ville et besøg her være naturligt. Salisbury anmodede Bigelow om at måtte besøge ranchen, men fik afslag. Det samme fik Carrion, og de måtte derfor nøjes med at interviewe folk, der boede i nærheden. De fik her hjælp af Brad Newton (pseudonym), som havde lavet research i området i mange år, og hvad Carrion her erfarede, opfattede han som meget bekymrende.

Brad Newton arbejdede på et tidspunkt sammen med NIDS på ranchen. En af NIDS-folkene fortalte ham en dag, at der efter en observation var blevet fundet nogle metalstænger, som bestod af Element 115, et stof der ikke stammer her fra Jorden, og i øvrigt fortalte videnskabsmanden, at han havde arbejdet i Area 51, regeringens hemmelige testområde, hvor man havde samlet 150 kg af dette materiale, og nu forsøgte at finde ud af en måde at bruge det på. Dette, understreger Carrion, er i virkeligheden den velkendte Bob Lazar-historie, som i bund og grund viste sig at være humbug. Carrion fik senere fra en anden af de tidlige NIDS-folk fortalt, at der VAR blevet fundet stænger, men at det havde været almindelige kulstofstænger til lamper. Men hvorfor så hele denne fuphistorie fra NIDS-manden om Element 115?

Gennem Newton fik Carrion desuden kontakt til broren til den ejer af ranchen, som havde solgt den til Sherman-familien. Broren stod fuldstændig fast på, at der bestemt ikke havde været ufoer eller var foregået noget som helst mystisk på ranchen, før Sherman-familien flyttede ind. Derimod havde han haft en anden underlig oplevelse. Nemlig at han en dag fik et telefonopkald fra selveste Bigelow, der forsøgte at overtale ham til at indrømme, at der faktisk også før Sherman-familien var sket mystiske ting på ranchen.

Disse informationer fik selvsagt Carrion til at tvivle på ærligheden bag de såkaldte videnskabelige undersøgelser på Skinwalker Ranch.

Det, der imidlertid for alvor gjorde ham skeptisk, var Bigelows åbenlyse forsøg på at styre MUFON. Ufoorganisation havde et stykke tid haft økonomiske problemer. Men i 2009 indgik MUFON et samarbejde med BAASS (Bigelow Aerospace Advanced Space Studies), som i realiteten er Bigelow Aerospaces ufoafdeling. Aftalen betød, at MUFON fik tilført midler i rater, mod at organisationen afleverede de rapporter om ufoobservationer og bortførelseshistorier, som folk sendte til dem, til Bigelow. Dette var en problematisk handel, da observatørerne faktisk var blevet lovet diskretion i forbindelse med rapporterne. Carrion påpeger her, at man jo ikke kan vide, hvor disse rapporter ender, eller hvad de bliver brugt til. Og desuden ville denne handel give Bigelow midlerne til at afpresse og dermed styre MUFON gennem pengebidragene.

MUFON's bestyrelse valgte imidlertid at overhøre Carrions bekymringer, og i 2010 valgte han derfor at træde tilbage. Hensynet til økonomien havde tilsyneladende højere prioritet end uafhængigheden og løfterne til almindelige mennesker med deres observationer.

James Carrion har tidligere været leder af MUFON, men er i dag en af ufoorganisationens kritikere. (Foto: The UFO Chronicles)

Når hemmelighedskræmmeri erstatter videnskab

Den nye film fra 2018 *Hunt for the Skinwalker* illustrerer ganske godt, hvad problemet er med historierne omkring Skinwalker Ranch. Filmen bliver på nettet betegnet som uden egentlig substans. Den ene historie efter den anden, men uden virkelige oplysninger, som kunne understøtte dem. Lidt ligesom bogen af samme navn. Det allermeste kunne allerede i forvejen findes på nettet, og dette virker desto mere absurd, når det samtidig oplyses, at ranchen har været "videnskabeligt" undersøgt i hele to årtier, uden at der grundlæggende er kommet noget som helst ud af det.

Som et eksempel kan tages resterne af den mishandlede kalv. Selve mishandlingen blev angiveligt ikke set af nogen, men beskrivelserne af de brugte redskaber (noget der ligner en machete og en skarp kniv) mere end antyder, at det var menneskeværk. Det samme gælder kalvens placering med benene ud til siderne. Det manglende blod kan forklares med, at lemlæstelsen foregik et andet sted. Og hvorfor skete dette og andre ting pudsigt nok præcist, når NIDS-folkene ikke var til stede?

George Knapp er uden tvivl en af hovedpersonerne i filmen, med rigmanden Bigelow i baggrunden. Det mere end antydes, at de begge ved mere. At de altså sidder inde med oplysninger, som de af uransagelige grunde ikke vil rykke ud med til offentligheden. De er dog tilsyneladende ikke mere hemmelighedsfulde, end at de gerne vil samarbejde om at producere både en bog, artikler og en film. Og Knapp holder gerne foredrag. Når bare det er en forudsætning, at de ikke behøver fortælle det hele. Som Jason Colavito fremhæver i sin anmeldelse af filmen på sin blog, så er det et fundamentalt problem, når en journalist har fælles interesser med ham eller hende, han skriver om, og herefter hemmeligholder vigtige oplysninger for

sine læsere og lyttere. Dette bliver desto mere absurd, når man erindrer sig ufoentusiasters evindelige klager over diverse regeringers mørklægning af ufoerne mv.

At forsøge at opklare samtlige historier fra Skinwalker Ranch vil selvsagt være halsløs gerning. Der er i hundredvis. Men det enorme antal gør altså bare manglen på konkrete beviser mere suspekt. Hvis vi har lært noget af de store ufosager, som fx Rendelsham eller lysene fra Phoenix, så er det faren ved blot at hælde samtlige spor og observationer i den samme gryde og postulere, at de er udtryk for samme fænomen. Det er nødvendigt at skille tingene ad.

Det siges udtrykkeligt i filmen, at jo mere NIDS-folkene undersøgte tingene videnskabeligt, jo færre blev beviserne. De konkluderede derfor, at de havde at gøre med et fænomen, der bevidst undgik enhver form for undersøgelse. Men kunne man ikke bedre konkludere, at jo bedre man undersøgte tingene, jo tættere kom man på sandheden, nemlig at det i virkeligheden ikke var andet end historier og misforståelser, eller måske endda bevidst fup fra nogle, der havde en interesse i at tjene penge på fx salg af farmen? Dette er nemlig videnskabens fornemste opgave: At skille menneskabte historier fra den objektive virkelighed. Videnskaben fik i virkeligheden ikke "røven på komedie". Den løste sin opgave, men da den ikke leverede det ønskede resultat, blev metoden simpelthen opgivet af NIDS-folkene, og historiefortællerne med Knapp i spidsen tog over. Når man lever af mystik, har man selvfølgelig ingen interesse i opklaring.

Den samme fremgangsmåde kan man se brugt i den nye såkaldte Pentagon-sag, hvor forsvarsministeriet brugte 22 millioner på ufoundersøgelser, som hovedsageligt gik til Bigelow. Dette blev slået stort op i pressen – og det til trods for, at der også her kom bemærkelsesværdigt lidt ud af det. Lige nu forsøger det nyskabte firma med forkortelsen TTSA (To The Stars Academy) med tydelige forbindelser til Bigelow og hans folk at tjene penge på sagen.

George Knapp siger i sine foredrag, at han har på fornemmelsen, at væsnerne på Skinwalker Ranch havde til formål at sprede skræk og rædsel. At de på en eller anden måde hentede næring i menneskers angst og levede af den. Heri har han sandsynligvis ret. Meget tyder dog på, at disse "væsner" ikke kommer fra en anden dimension, men skal findes meget tættere på.

Kilder:

www.ovni.ch/guest/bourdais6.htm
https://allthatsinteresting.com/skinwalker-ranch
https://thoughtcatalog.com/emily-madriga/2018/04/creepy-facts-about-utahs-skinwalker-ranch-2/
www.gaia.com/article/is-skinwalker-ranch-home-to-an-unearthly-dire-wolf
www.youtube.com/watch?v=RJlOCNYtERY
www.youtube.com/watch?v=sg8iK2OGVLE
www.youtube.com/watch?v=l-zj-YYaFkk
www.youtube.com/watch?v=DS5spXlVxwU
www.youtube.com/watch?v=RHeTQp5q4sc
www.youtube.com/watch?v=ia5wjVFL8N8
www.youtube.com/watch?v=V2Wiya01ct0
www.youtube.com/watch?v=PcPsChjUyhQ&list=PLP91MoJPpYK38YC3lXTtfz5RBbEdg3d_K
www.theufochronicles.com/2018/10/what-is-really-happening-at-skinwalker-ranch.html
www.youtube.com/watch?v=yYMj1LHtOmw
www.jasoncolavito.com/blog/review-of-hunt-for-the-skinwalker-a-new-documentary-about-skinwalker-ranch
www.youtube.com/watch?v=UhmjwS98lB0
www.openminds.tv/jeremy-corbell-upcoming-documentary-on-the-skinwalker-ranch-may-15-2018/41795

Dengang en god bøf var guf for aliens

”Jeg lå og sov, men blev vækket af en mærkelig lyd … det lød uhyggeligt. Kort efter kunne jeg høre en af mine kalve brøle nede fra marken. Jeg stod op og kiggede ud gennem et vindue, der vender mod nord. Der kunne jeg hen over min staldbygning se et meget kraftigt hvidt koncentreret lys …”

Af Kim Møller Hansen

Historien om en død hest

Den 9. september 1967 fandt beboerne på en gård i San Luis Valley nær Alamosa i det sydlige Colorado deres tre år gamle hest død på marken. Hesten var mishandlet eller skamferet (mutilated) med ”kirurgisk præcision”. Dyret var drænet for blod, og der lugtede ”kemisk” omkring det. I nærheden fandt man mystiske aftryk i jorden, og naboer kunne fortælle, at de havde set ufoer i tiden op til fundet af den døde hest.

Den døde hest blev for alvor en god historie takket være et nyhedstelegram fra Associated Press den 5. oktober 1967. Efterhånden, som historien vandrede fra avis til avis og fra mund til mund, blev den stadig mere dramatisk. Flere eksotiske dødsårsager og ”gerningsmænd” blev drøftet: Var hesten, som fejlagtigt blev kaldt Snippy, men i virkeligheden hed Lady, dræbt af en satankult eller aliens eller måske offer for et superhemmeligt, biologisk forsøg styret af regeringen i Washington, D.C.

Videnskabeligt uddannet personale fra både University of Colorado og University of Nevada kunne i februar 1968 konstatere, at det ikke var usædvanligt, at et kadaver i denne tilstand var drænet for blod, ligesom det var overvejende sandsynligt, at små dyr og ådselædere havde fortæret hestens bløddele. Endelig kunne dyrlægen dr. Wallace Leary afsløre, at Snippy alias Lady var blevet dræbt af to skud fra en kaliber 22! Disse facts kunne dog ikke forstyrre konspirationstilhængerne og folk med hang til at fortælle en god historie. I de følgende 10-12 år skulle Midtvesten opleve adskillige ”bølger” med døde, mishandlede husdyr, fortrinsvis kvæg.

Mishandlinger på samlebånd

I de landbrugsområder, hvor kvægmishandlinger fik massiv mediedækning, voksede antallet af beretninger også voldsomt. Op gennem 1970’erne blev der gennemført flere officielle undersøgelser for at fastslå, om der alligevel skulle være noget unaturligt i de mange dødsfald blandt Midtvestens kvæg.

I 1974 undersøgte sociologen James R. Stewart fra University of South Dakota rapporter om kvægmishandlinger i Nebraska og South Dakota og konkluderede, at fænomenet skulle ses i sammenhæng med et udbredt selvbedrag udløst af den store medieomtale. Det er naturligt, at de bløde dele (øjne, mule og kønsorganer) på fx en død ko hurtigt fortæres af en lang række dyr, som med næb eller skarpe tænder vil foretage indgreb, der kan se ”kirurgiske” ud.

Det var naturligvis ikke nyt for landmændene, at der kunne være dødsfald blandt kvæg, og de plejede ikke at undersøge dem nøjere, men pga. medieomtalen begyndte mange at underkaste kadaverne en nøjere undersøgelse for at finde mulige tegn på ”kirurgiske snit”.

I 1975 undersøgte The Colorado Bureau of Investigation (CIB) 203 kvægmishandlingssager, som var indrapporteret til bureauet i Colorado i perioden april-december. I CIB’s rapport står der bl.a.:

”Under vores undersøgelse af kvægmishandlingsproblemet i Colorado analyserede laboratoriet omkring 40 prøver af det døde kvægs skind, og kun to af disse var blevet udsat for et skarpt redskab. I løbet af seks

måneder brugte vores agenter 1.557 mandetimer på denne undersøgelse, som også omfattede undercover-aktiviteter. Vi var ikke på noget tidspunkt i stand til at identificere en eller flere personer, som kunne være ansvarlige for disse såkaldte kvægmishandlinger. Det indsamlede videnskabelige materiale viser, at kvæget døde af naturlige årsager og er blevet angrebet af rovdyr."

Spekulationerne om, hvorvidt de mishandlede dyr kunne være ofre for et eller andet satanisk ritual, opstod bl.a., fordi der rundt omkring i landskabet var stablet sten og små klippestykker oven på hinanden, hvilket blev tolket som en slags altre. Antropologen Nancy Owen fra University of Arkansas undersøgte dette aspekt af fænomenet i et særlig udsat område: Benton County i Colorados nordvestlige hjørne. Owen kunne snart fastslå, at det faktisk er svært at finde et stenfyldt landområde i USA, hvor der ikke findes små varder bestående af sten. Det er ganske almindeligt og ikke særlig mystisk, at campister og vandrende som tidsfordriv eller for at vise vej kan finde på at stable sten.

Owen skriver i sin rapport fra januar 1980, at det lokale politi havde noteret sig en udbredt bekymring ifm. "mishandlingerne". Ikke fordi folk var bange for kvægdræbende aliens eller satandyrkere, men fordi man frygtede, at et uskyldigt menneske ville blive skudt af en nervøs farmer. Flere farmere var nemlig begyndt at patruljere på deres ejendomme om natten for at beskytte husdyrene, og politiet fortalte Owen, at "den virkelige trussel ikke kom fra de 'mystiske mishandlere', men fra skydegale farmere, som var på udkig efter dem".

I april 1979 bevilgede den amerikanske stat 44.000 dollars til en undersøgelse af påståede kvægmishandlinger i den sydvestlige stat New Mexico. Opgaven blev givet til den tidligere FBI-agent Kenneth Rommel, som gennem et år undersøgte 117 rapporter om kvægmishandlinger. Han konkluderede, at dyrene var døde af naturlige årsager og efterfølgende var blevet fortæret helt eller delvist af ådselædere og udsat for almindelig forrådnelse. Han kunne ikke finde beviser for, at satanister, aliens eller en eller anden hemmelig organisation skulle stå bag mishandlingerne. Han kunne heller ikke bekræfte det udbredte rygte, at nogle farmere selv havde slået dyrene ihjel for at inkassere forsikringspenge.

Rommel anbefalede, at politifolk, som i fremtiden kunne blive kaldt ud til kvægmishandlingstilfælde, i deres rapport skulle undgå formuleringer som fx "kirurgisk præcision", idet det er en konklusion: "Hold jer til fakta, lad laboratorieeksperterne drage konklusioner. Og lad jer ikke blive ført på vildspor af udtalelser fra ikkeautoritative kilder ..."

Festmåltid for ådselsædere

I september 1979 udførte sheriffen i Washington County i Arkansas et simpelt og meget illustrativt forsøg.

En lokal farmer, Jack Perry – som tidligere havde fundet to af sine køer "mishandlede" – skænkede en ko til politimyndighedernes eksperiment. Koen blev aflivet, lagt på en mark, holdt under observation i over 30 timer og filmet fra et skjul placeret 100 meter fra det døde dyr. I løbet af de første 18 timer var mange af koens organer forsvundet takket være musvåger, spyfluer, stinkdyr m.fl. Dyrets tunge, øjne (så kun de tomme øjenhuler stod tilbage), bløddele omkring endetarmsåbningen og de indre organer (bl.a. tarme og blære) blev hurtigt fortæret. Der var kun lidt blod at se på "gerningsstedet". Det sidste billede af den døde ko blev taget to dage efter aflivningen, og dyret havde på det tidspunkt stadig ådselædernes bevågenhed.

(Billedcollage: Bo Møller Hansen/SUFOI Picture Library)

Ganske naturligt

Alle officielle undersøgelser af påståede kvægmishandlinger har konkluderet, at husdyrene har fået en naturlig død og efterfølgende er endt som måltid for ådselædere. Kun i ét tilfælde var en ko mishandlet af et menneske. Personen blev sigtet og dømt for dyremishandling, som den megen presseomtale angiveligt havde inspireret ham til.

Sociologen Robert Bartholomew og historikeren og folkloristen Hilary Evans, der har beskrevet kvægmishandlingsfænomenet i det enestående opslagsværk *Outbreak! The Encyclopedia of Extraordinary Social Behavior* (Anomalist Books 2009) mener, at medieståhejet omkring Snippy-sagen kickstartede kvægmishandlingsbølgen, gav den næring og bl.a. skabte historier om regeringsagenters indblanding, fordi der i det landlige Midtvesten i slutningen af 1960'erne var en voksende utilfredshed med og mistillid til den fjerne regering i Washington, D.C., ikke mindst pga. Vietnamkrigen.

Tv-dokumentar holder liv i myten

Forfatteren Jason Colavito skriver på sin blog den 7. juli 2018, at den kendte ufoveteran Jacques Vallée har bidraget betydeligt til at holde liv i myten om, at aliens mishandler kvæg i USA.

Colavito skriver: "Vallée gjorde ufoteorien om kvægmishandlinger meget populær i offentligheden, fordi Rod Serling døde i 1975. Serling havde lagt stemme til *UFOs: Past, Present and Future* i 1974, som er titlen på et afsnit i en serie af ufo-dokumentarfilm … Med Serlings død havde producenterne brug for en ny stemme til en opdatering af filmen. Genudsendelsen skulle finde sted i 1979 og var skræddersyet til at udnytte interessen for *Close Encounters* og den fornyede interesse for ufoer. De henvendte sig til Vallée, dels fordi han var præsentabel og god på kamera, dels fordi rygterne gik, at han havde været inspirationskilden til den franske ufolog i *Close Encounters*.

Vallée fortæller selv om, hvad der skete:

'Jay Levey, Bob Emenegger og Alan Sandler bad mig om at hjælpe dem med opdateringen af *UFOs: Past, Present and Future,* der skulle genudsendes under en ny titel: *UFOs: It has Begun*. De ville have mig til at speake de nye optagelser og ledte efter upublicerede data. Jeg anbefalede dem at tilføje et afsnit om kvæglemlæstelser.'

I begyndelsen af 1979 havde Vallée endnu engang konkluderet, at 'Kvægmishandlinger finder sted, men har sandsynligvis ikke noget med ufoer at gøre'. Ikke desto mindre anbefalede han, at emnet blev en del af filmen. Den 5. juli 1979 så han et råklip af filmen:

'På Sandlers kontor gennemså Hynek og jeg dele af den nye dokumentarfilm *UFOs: It has Begun*. Vi ville vise den første nøjagtige dokumentation af kvægmishandlingsproblemet, et emne som ingen havde vovet at røre indtil nu.'

Selv om Vallée var usikker på årsagen til kvægmishandlingerne og deres betydning, var han med til at udbrede budskabet om, at de var en del af ufofænomenet. Og dér forbliver de, trods den åbenlyse mangel på beviser for en ikke-jordisk oprindelse."

Kilder:
Jason Colavito: How Jacques Vallée Helped Create the Myth that Space Aliens Mutilate Cattle
Kim Møller Hansen: *Projekt UFO – tro, løgne og kold krig*, SUFOI 2011

Hvad tror danskerne på?

Selv om danskerne med tiden er blevet mindre tilbøjelige til at tro på overnaturlige kræfter og årsagssammenhænge, er overtro stadig udbredt i dagens Danmark.

Af Kim Møller Hansen

Tror danskerne på spøgelser? Tror de, at køn er en social konstruktion? Tror de på ufoer og horoskoper? Mener de, at videnskaben kan forklare vores oplevelse af skønhed? Er kvinder mere overtroiske end mænd? Tror de mere på intuition? Og er danskerne mere eller mindre overtroiske end folk i andre lande?

Det er blot nogle af de mange spørgsmål, som Ken Ramshøj Christensen og Mathias Clasen på Afdeling for Engelsk, Institut for Kultur og Kommunikation ved Aarhus Universitet, giver svar på i deres spørgeskemaundersøgelse *Hvad tror danskerne på? – En kortlægning af tro, overtro og overbevisning*.

Ken Ramshøj Christensen og Mathias Clasen: "Hvad tror danskerne på? – En kortlægning af tro, overtro og overbevisning", Afdeling for Engelsk, Institut for Kultur og Kommunikation, Aarhus Universitet, 39 sider, Forskningsrapport udgivet på AU Library Scholarly Publishing Services *2018.*

I forordet til *Hvad tror danskerne på?* skriver Ken Ramshøj Christensen og Mathias Clasen bl.a.:

"Denne rapport er lavet på baggrund af en stor spørgeskemaundersøgelse som er gennemført i 2017-2018. Vi satte os for at kortlægge danskernes tro og overbevisning fordi der mangler viden på dette felt. Empirisk viden om befolkningens tro og overbevisning er væsentlig i et demokratisk samfund, ikke mindst i en tid hvor fake news og udsagn om det 'post-faktuelle' og

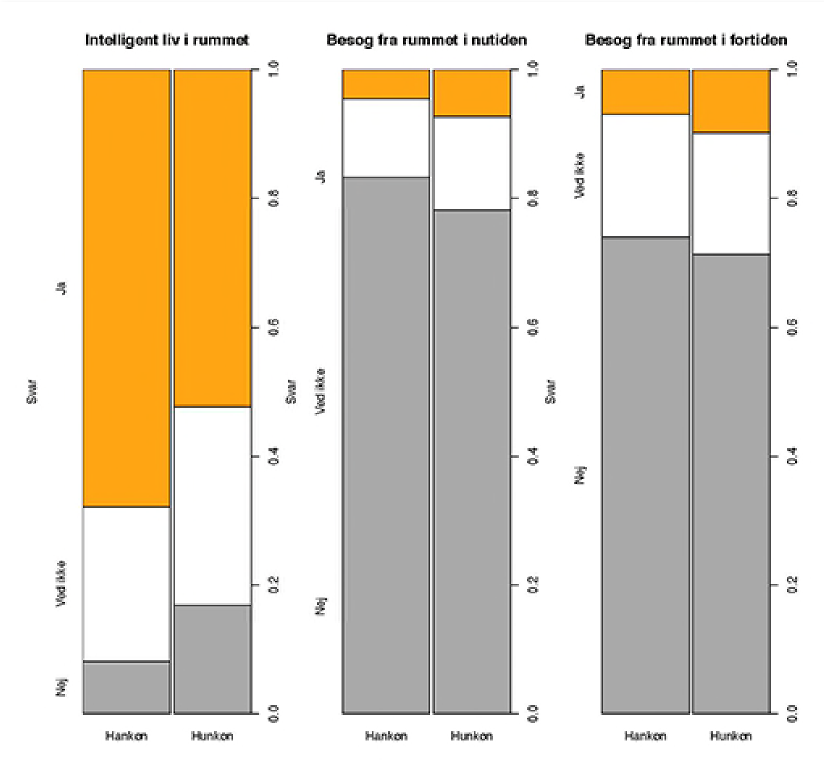
fakta-resistente samfund spiller en væsentlig rolle i den offentlige debat … Kritisk tænkning og videnskabelig oplysning er nødvendige midler i kampen mod misinformation og konspirationsteorier … For at kortlægge danskernes overbevisninger inden for en række udvalgte områder, fra overtro til videnskabelig overbevisning, konstruerede vi et spørgeskema som blev distribueret via sociale medier. Flere end 2.200 personer besvarede undersøgelsen.”

Intelligent liv i rummet og besøg fra rummet
Overordnet svarer 60,5 %, at de tror på, at der findes intelligent liv andre steder i universet. Væsentligt flere mænd (67,9 %) end kvinder (52,3%) svarer ja på dette spørgsmål.

8,3 % svarer ”ja” til spørgsmålet ”Tror du på, at rumvæsener har besøgt Jorden i fortiden?”, og 19 % svarer ”ved ikke”.

Adskillige respondenter peger på, at Jorden er meget gammel, og at det derfor er svært at udelukke. Som en skriver: ”Det skal jeg sgu ikke kunne udelukke, men jeg tror ikke på det på den måde at de kommer og eksperimentere [sic] med folk og lignende. Men rent teoretisk virker det ikke urealistisk at en eller anden form for civilisation har fundet ud af hvordan man kan rejse på tværs af universet, så den tør jeg ikke udelukke.” Og som en anden skriver: ”Det er muligt, at primitive former for liv eller kulstofbaserede molekyler er blevet bragt til jorden med meteorer el. lign.”

Til sammenligning svarer blot 5,9 % ”ja” til spørgsmålet ”Tror du på, at rumvæsener besøger jorden i ny og næ?” (13,2 % ved ikke). Som en skriver: ”Virker meget usandsynligt, men kan heller ikke udelukkes helt.” En anden forklarer: ”Hvis de gør, tager de nok bare et hurtigt kig og tænker ’nope’, og smutter lige så diskret igen. Der mangler i hvert fald i den grad evidens for, at der skulle have været rumvæsener på jorden.”

Kønsmæssig fordeling i tro på aliens. Venstre: Kønsmæssig fordeling i tro på, at der findes intelligent liv andetsteds i universet. Midten: Kønsmæssig fordeling i tro på, at Jorden bliver besøgt af aliens fra tid til anden. Højre: Kønsmæssig fordeling i tro på, at Jorden i fortiden er blevet besøgt af aliens. Kilde: Figur 15 i [”Hvad tror danskerne på? – En kortlægning af tro, overtro og overbevisning”](#)

Forfatterne afslutter rapportens afsnit om aliens med ordene:

”Det er ret overraskende at der er flere kvinder end mænd der tror på at jorden er blevet besøgt af rumvæsner i fortiden (9,9 % vs. 6,9 %) og bliver det i nutiden (7,4 % vs. 4,5 %). Det er nemlig lige modsat af de svenske (Swedish Skeptics Association 2015) og de amerikanske resultater (Gallup 2005), der viser at mænd tror mere på besøg fra rummet end kvinder gør.”

I den meget interessante og velillustrerede artikel Hver syvende dansker tror på spøgelser på videnskab.dk bliver religionshistorikeren Mikael Rothstein bedt om at kommentere undersøgelsen, og han er som altid interessant at lytte til, bl.a. har han nogle kritiske kommentarer om, hvorvidt undersøgelsen er repræsentativ, og han citeres for følgende:

"Jeg er ikke statistiker, men jeg kan ikke forstå, at Twitter og Facebook kan sikre en nogenlunde repræsentativ besvarelse. Jeg bruger f.eks. ikke selv de medier. Netop fordi repræsentativitet er afgørende for denne type undersøgelser, ville jeg være meget påpasselig med at basere den på teknologi og medier som, alt andet lige, ikke dækker hele befolkningen."

En af konklusionerne i undersøgelsen *Hvad tror danskerne på? En kortlægning af tro, overtro og overbevisning* er, at danskerne tror mest på det ikke-materielle, det åndelige. Folk tror mest på ting, som er indlejret i dem selv, og mindst på at der findes fysiske væsener af en særlig farlig karakter.

"Undersøgelsen viser klart, at danskernes religiøse forestillinger er slappe eller lunkne. Det er ikke nyt. Det er heller ikke overraskende, at der er så stærkt et fokus på det individuelle og det 'indre' blandt dem, som er religiøse," udtaler Mikael Rothstein i artiklen på videnskab.dk.

Ifølge videnskab.dk er troen på astrologi, hekse og spøgelser langt mere udbredt i Sverige, Canada, USA og Storbritannien end i Danmark. Stonehenge beliggende på Salisbury Plains i England er hvert år centrum for nyreligiøse aktiviteter. Med yoga, dans og musik mødes tusindvis af festdeltagere hvert år ved Stonehenge for at markere årets sommersolhverv. Dette foto er dog taget en stille forårsdag i 2014 uden religiøse overtoner. (Foto: Kim Møller Hansen)

Læs mere:

- Danskerne tror på lidt af hvert (Berlingske)
- Hver femte dansker tror på spøgelser (Politiken)
- Hver tredje dansker tror på liv efter døden (Jyllands-Posten)
- Rapport: Hver syvende dansker tror på spøgelser (videnskab.dk)
- Theis Bendixen: *Rejsen ud af kaninens pels – En fortælling om overtro, videnskab og den virkelige verdens vidunderligheder*, Gyldendal 2017
- Hans Jørgen Nielsen og Steffen Andersen: *Farligt – Hvordan de fodrer din frygt, og hvorfor du æder det*, Gyldendal 2018. Se også Farligt.

Islands Brygge kalder Venus!

Ufoprofeten George Adamski døde i 1965. Man han er ikke helt glemt. Adamskis fotos og smalfilm af såkaldte rumskibe i forskellige varianter fra andre planeter i solsystemet, hans fysiske møder og rejser sammen med rumbrødrene og hans hjemmebryggede, teosofisk inspirerede livsfilosofi lever endnu i små grupperinger Jorden rundt. Det kunne en lille skare på 25 mennesker (mest ældre herrer) forvisse sig om den 24. oktober 2018 i Kulturhuset Islands Brygge.

Af Kim Møller Hansen

Kulturhuset Islands Brygge har adskillige gange huset foredrag i tilknytning til ufomyten, fx var Timothy Good og Robert Hastings på programmet i 2013 (se Hedeslag på Islands Brygge), og året før gæstede Richard M. Dolan og Håkan Blomqvist det hyggelige samlingssted på Amager (se Something very serious!). I oktober 2018 var turen så kommet til Glenn Steckling, der er daglig leder af The George Adamski Foundation og arbejder som pilot med mere end 18.000 timers flyvetid i logbogen.

Denne sticker blev uddelt til alle gæster ved Glenn Stecklings foredrag i Kulturhuset Islands Brygge den 24. oktober 2018. (Foto: Kim Møller Hansen)

Glenn Steckling (født i 1959) er søn af Fred Steckling, der sammen med hustruen var Adamskis nærmeste samarbejdspartnere. Efter forældrenes bortgang varetager Glenn Steckling sammen med sine søstre arven efter Adamski, herunder Adamskis samlede arkiv med korrespondance, udklip, smalfilm og originale negativer samt arkivalier fra andre nært knyttede og nu afdøde Adamski-medarbejdere.

Inden aftenen i København havde Glenn Steckling besøgt UFO-Sverige, hvor han var gæstetaler for 40 kommende rapportoptagere ved organisationens rapportoptagerkursus i Kisa i Midtsverige.

Glenn Steckling holdt foredrag i to timer, hvor han berettede om sine egne talrige ufooplevelser, møder og samtaler med rumbrødre, hans forældres møder med Tavshedsgruppen, højtstående embedsmænd og videnskabsfolk, Adamskis besøg i Vatikanet hos Paven (hvor Adamski som tak for at have fortalt Paven sandheden om rumbrødrene modtog en guldmedalje), videnskabens misinformation om muligheden for liv på solsystemets planeter, astronauters observationer af fremmede fartøjer på Månen etc. etc.

George Adamski på besøg hos familien Steckling i 1964. I forgrunden en 5 år gammel Glenn. (Foto: Håkan Blomqvist´s blog)

Glenn Steckling er en levende fortæller og får folk til at lytte. Ud af hans mund kommer en uendelig række af utrolige påstande og anekdoter fremlagt, som om de var skinbarlige sandheder tilsyneladende bakket op af selvsamme videnskab, som han ellers ikke giver meget for. (Foto: Kim Møller Hansen)

Ingen gæster ved foredraget denne oktoberaften på Islands Brygge kunne være i tvivl om, at Glenn Steckling er indehaver af sandheden om ufoerne. Det virker, som om manden selv tror fuldt og fast på rigtigheden i alle de påstande, der kommer i en lang talestrøm – der mod slutningen af aftenen udviklede sig til en prædiken. Jeg måtte undertrykke et stille: ”Amen!”

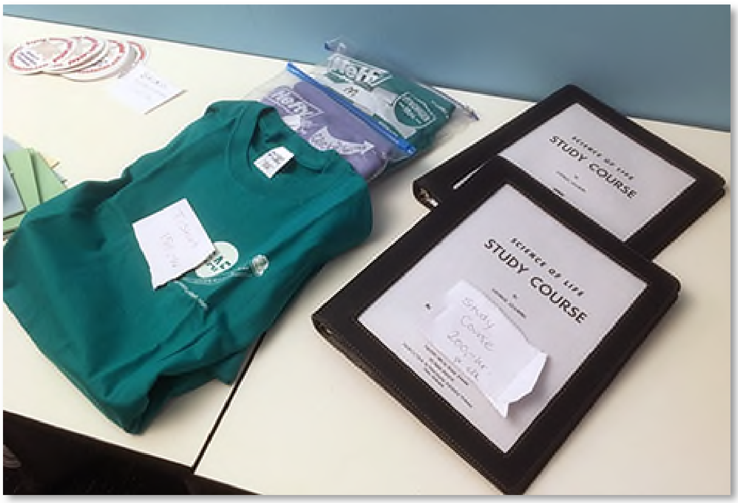
Glenn Steckling gav plads til, at foredragsgæsterne kunne stille alle de spørgsmål, de havde behov for. Kritiske spørgsmål vedr. de mange udokumenterede påstande glimrede ved deres fravær, men det havde nu nok også været spild af tid ihukommende Stecklings klippefaste tro og argumentionsteknik.

Indvendingerne kom heller ikke, da Steckling som det mest selvfølgelige i verden fortalte, at rumbrødrenes fartøjer nemt og hurtigt kan flyve via magnetlinjer mellem solsystemets planeter og længere ud, fordi de flyver med en hastighed ”to gange lysets”. Et overrasket gisp kunne høres fra et par gæster, men de blev tilsyneladende beroliget, da Steckling fortsatte: ”Ja, godt nok siger Einsteins relativitetsteori, at man ikke kan rejse hurtigere end lyset – men det er jo kun en teori”.

Arrangementet med Glenn Steckling afslørede intet nyt om George Adamski og hans ”beviser”, rumskibstroen, Adamskis livsfilosofi m.m., men var alligevel interessant og tiden værd. Man blev bekræftet i, at tro er en stærk kraft og ikke svækkes væsentligt af nok så mange afsløringer om fup, bedrag og fri fantasi. Mon ikke de fleste følte sig godt underholdt i selskab med den charmerende amerikaner med gammelkendte budskaber.

Det mest interessante var de mange korte smalfilmsoptagelser, der viste glimt fra Adamskis verdensturne i 1959 og besøg i Europa i 1963 og ikke mindst gensyn med mange gamle ufobekendtskaber – heriblandt H.C. Petersen – i selskabeligt lag.

Salgsbordet ved foredraget med Glenn Steckling bestod af meget gamle og velkendte udgivelser samt t-shirts og klistermærker. (Fotos: Kim Møller Hansen)

Glenn Steckling afsluttede aftenen i Kulturhuset Islands Brygge som en prædikant med budskabet: "Opfat rumbrødrene som vores forældre. De vil ikke løse problemerne for os, men vejlede os". (Foto: Kim Møller Hansen)

Læs mere

- Frelsende rumbrødre
- George Adamski var en løgner (Skeptica)
- Jeg har trykket et spøgelse på næven
- Kontaktberetninger (IGAP)
- Marc Hallet: A Critical Appraisal of George Adamski. The Man Who Spoke to the Space Brothers, 2016
- Rar gammel svindler eller en forvirret bøsse med visioner
- Tony Brunt: George Adamski. The Toughest Job in the World, 2010
- Tæt på sandheden?

Videnskabelige eksperter eller glade amatører?

I det 21. århundrede har reality-tv og internettet i høj grad bidraget til at øge offentlighedens interesse for spøgelser, ufoer, kryptozoologi og andre usædvanlige fænomener. I 2010 fandtes der omkring 2.000 amatørgrupper i USA. Spøgelsesjægere, Bigfoot-jægere og ufointeresserede benytter sig af forskelligt (angiveligt) videnskabeligt udstyr og metoder til at bevise, at det paranormale eksisterer. Den amerikanske kulturs falden på halen for videnskabelighed kombineret med offentlighedens manglende viden om videnskabelige metoder har skabt en niche for selvbestaltede paranormale eksperter, der forsøger at opnå national anerkendelse uden at have en videnskabelig uddannelse. Dette er temaet for Sharon A. Hills læseværdige bog *Scientifical Americans – The Culture of Amateur Paranormal Researchers*.

Af Kim Møller Hansen

Af de 2.000 amerikanske amatørgrupper, som Sharon A. Hill i har undersøgt – ved primært at gennemtrawle de mange gruppers hjemmesider og udgivelser – udgør grupperinger, der jager spøgelser,

hovedparten. I USA var interessen for spøgelser i 2010 væsentligt større end for ufoer, hvilket også afspejler sig i Hills vægtning af indholdet i bogen *Scientifical Americans – The Culture of Amateur Paranormal Researchers* (254 sider, McFarland 2017. I det hele taget har troen på paranormale fænomener o. lign. et årelangt solidt tag i den amerikanske befolkning, hvilket Hill dokumenterer med referencer til flere amerikanske Gallup-målinger.

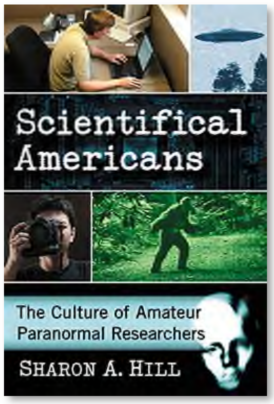
Interessen for – og i nogle tilfælde nærmest besættelsen af – spøgelses-jagt er især blevet boostet af utallige tv-serier med "dokumentarer" om spøgelser. Ifølge Sharon A. Hill er amerikanske tv-shows om paranormale fænomener sammensat, så de nøjes med at underholde den nysgerrige i stedet for at klarlægge sandheden.

Sharon A. Hill er geolog og forfatter til videnskabelige og paranormale emner.

Scientifical Americans – The Culture of Amateur Paranormal Researchers indeholder følgende kapitler:

- Introduction: Popular Paranormality vs. Skepticism
- 1. Amateur Research and Investigation Groups (ARIGs)
- 2. The Paranormal in Popular Culture
- 3. Ghost Hunters and Paranormal Investigators
- 4. Seeking Monsters: Bigfoot and Other Cryptids
- 5. UFO Spotters
- 6. Twenty-first Century ARIGs
- 7. Science and the Public
- 8. Science and the Paranormal
- 9. ARIG Portrayal of Science to the Public
- 10. Methods and Evidence
- 11. Inquiry and Investigation
- 12. Pseudoscience
- Conclusion: Beyond the Veil
- Appendix: Ghost Hunting Guidebooks
- Chapter Notes
- References
- Index

MUFON (Mutual UFO Network) er USA's største ufoorganisation og vil gerne fremstå som videnskabelig i sin tilgang til folks ufooplevelser (i MUFON's verden er ufo = besøg fra andre verdener), men som det tidligere er fremgået i UFO-Mail (se fx artiklen "Men han har jo ikke noget på"), er der meget stor forskel på, hvad MUFON siger/skriver, og hvad organisationen gør i virkeligheden. Dette bekræftes også af Hills analyse.

Den amerikanske journalist og forfatter John A. Keel (1930-2009), som har spillet en væsentlig rolle i ufomytens barndom, beskrev i 1975 i artiklen "The Flying Saucer Subculture" ufobevægelsen som bestående af ikke-professionelle, ikke-sociale mennesker med identitetsproblemer og uden en højere uddannelse, hvor den aktive deltagelse er et egotrip og en flugt fra et utilfredsstillende liv. En hård vurdering, men ikke desto mindre meget tæt på Hills generelle vurdering af de personer, som er aktive i de mange amerikanske "Amateur Research and Investigation Groups" (ARIGs).

Projekt Prometheus

Et tværorganisatorisk møde i april 1981 med deltagelse fra SUFOI, FUFOS og Valby UFO Center besluttede at gøre 1982 til et ufologisk emneår i Danmark for at fokusere de sparsomme ressourcer på et bestemt emne. Emnet blev valgt til – noget kontroversielt – at være ufologerne selv. Baggrunden for dette valg var at supplere den eksisterende forskning i ufoberetninger og observatører med en undersøgelse af også ufologerne, der jo selv var en stor og vigtig brik i hele opfattelsen af ufofænomenerne. Man kunne populært sige, at ufoer alene eksisterer på grund af ufologerne, og det kunne derfor være vigtigt at se på deres indflydelse på hele sagen.

En række aktiviteter blev planlagt for dette emneår. En af disse var Projekt Prometheus, der skulle analysere danske ufologer gennem en spørgeskemaundersøgelse. Dette skulle inkludere en personlighedsprofil af ufologerne for at se, om deres personlige karakteristika var de samme eller anderledes end befolkningen i almindelighed.

Projekt Prometheus skulle udføres af Per Andersen (SUFOI) og Kim Lykkegaard (FUFOS) uden for organisationerne, og det var således ikke et SUFOI-projekt, et faktum der ikke stod lige klart for alle. Per Andersen blev kritiseret for at blande SUFOI ind i et sådant projekt. I det hele taget fik Projekt Prometheus en blandet modtagelse, også i SUFOI, hvor man blandt andet kritiserede, at man ikke mente, anonymiteten blev bevaret på grund af de stillede spørgsmål og det ringe antal besvarelser, der kunne forventes.

Projekt Prometheus blev ikke gennemført, men kunne have givet værdifuld viden om de mange danske frivillige, der bruger deres fritid på at undersøge folks ufooplevelser, mange år før Sharon A. Hill indledte sin amerikanske undersøgelse i 2010.

(Kilde: *SUFOIs Historie 1975-2000*, redigeret af Per Andersen, SUFOI 2003. Uddrag gengivet her med afsluttende kommentar i kursiv af Kim Møller Hansen)

Nye spor i Pentagon-sagen

– bogstavforvirring, hemmelige droner og mystiske metalstumper

Der er nu gået et år, siden nyheden om Pentagons "hemmelige" ufoundersøgelser ramte medierne. Der har siden været mange komplicerede overvejelser om undersøgelsens sande navn. Der er desuden dukket en tredje kort infrarød film op, som dog stiller flere spørgsmål, end den besvarer. Og så handler historien i stadig højere grad om nogle mystiske metalstumper. At finde hoved og hale i denne indviklede historie er efterhånden lidt af en udfordring.

Af Henning Dethlefsen

I løbet af 2018 er historien om Pentagons UFO-undersøgelse ikke blevet meget mere gennemsigtig. Og folkene bag de oprindelige afsløringer, primært rockmusikeren Tom DeLonge og tidligere leder af undersøgelsen, Luis Elizondo, begge initiativtagere til firmaet To The Stars Academy of Art and Sciences

(TSAAS – nogle steder TTSA, TTSAAS eller bare To The Stars Academy), har ikke bidraget med klarhed. Snarere tværtimod.

Der har således været rigtig mange temmelig komplicerede skriverier om Pentagon-programmets virkelige og korrekte betegnelse. I starten var der nogen forvirring, om det var Advanced Aerospace Threat Identification Program eller Advanced Aviation Threat Identification Program, under alle omstændigheder kaldet AATIP. Det syntes dog ikke så afgørende, som det der senere blev afdækket og dokumenteret af ufoefterforskere Paul Dean fra Australien og ikke mindst Robert Glassel fra Sverige. Nemlig at AATIP i virkeligheden burde kaldes – eller i det mindste var en betydelig del af – et program kaldet Advanced Aerospace Weapons Systems Application Program, eller AAWSAP.

Umiddelbart kunne det virke temmelig ligegyldigt, om programmet hedder det ene eller det andet. Men det er faktisk afgørende, hvis man søger aktindsigt i forsvarets dokumentarkiv, at man kender den korrekte betegnelse. Flere ansøgere undrede sig over, at de ikke kunne få noget udleveret, når de søgte under AATIP. Nu havde man så det mulige svar: De skulle have søgt under AAWSAP i stedet! Men hvorfor skulle der så meget efterforskning fra udenforstående til, før denne meget vigtige detalje blev kendt? Hvorfor kunne det ikke komme fra Elizondo, som dog havde været programmets leder?

Luis Elizondo var lederen af Pentagons ufoundersøgelse. Senere er han blevet medlem af det private selskab TSAAS. (Foto: The Paracast)

GO FAST

Da nyheden om Pentagons UFO-undersøgelse nåede ud i medierne i december 2017, var den ledsaget af to korte infrarøde film optaget fra amerikanske jagerfly. I marts 2018 udsendte TSAAS så endnu en kort infrarød film optaget fra et jagerfly. Den fik betegnelsen GO FAST. Antallet af korte videoklip kom således op på tre.

Den såkaldte GO FAST-video viser sig at have nær tilknytning til GIMBAL-videoen. (Foto: US Navy)

De to første videoklip blev kendt som GIMBAL-filmen – opkaldt efter det benyttede optageudstyr – og Tic-Tac-filmen – opkaldt efter objektet, der mest af alt mindede om en Tic-Tac-pastil.

Tic-Tac-filmen stammer fra 2004, hvor den blev optaget af en jager fra hangarskibet Nimitz under en flådeøvelse ud for Californien. Denne hændelse gjorde jagerpiloten David Fravor kendt, idet han senere fortalte om, hvordan han havde set objektet.

Om GIMBAL-filmen fandt man ud af, at den muligvis stammede fra USA's østkyst og blev optaget så sent som i 2015.

Den seneste og tredje film blev præsenteret som GO FAST-filmen, idet den øjensynligt viser et objekt uden synlige kendetegn, nærmest bare en klat, der bevæger sig meget hurtigt. Ligesom GIMBAL-filmen ledsages den af forbavsede pilotkommentarer. Den skulle ligeledes stamme fra 2015 og være optaget ud for Floridas østkyst. Som sædvanlig var der ingen kommentarer fra det amerikanske forsvar.

Relativt hurtigt blev der imidlertid afdækket yderligere informationer om GO FAST. Mick West fra Meta Bunk (som også leverede værdifuld analyse af de to første film) fandt således ud af, at objektets tilsyneladende ekstreme hastighed meget sandsynligt skyldtes en optisk illusion skabt af dets relative bevægelse i forhold til jagerflyet og objektets baggrund. Objektets størrelse blev samtidig af flere vurderet til nogle meter, og når man så regulerede hastigheden, stod man pludselig med en optagelse af noget, der mest af alt mindede om en stor ballon eller en fugl.

Men der fulgte flere interessante informationer på hjemmesiden Reddit. Her blev der nemlig nogle uger efter offentliggørelsen af GO FAST lagt en sammenligning af koderne på GIMBAL-filmen og GO FAST-filmen ud. Sammenligningen viste, at de måtte stamme fra samme film, optaget af samme pilot med kun ca. 20 minutters mellemrum! Stemmerne på filmene er blevet sammenlignet, og her er man nået frem til samme konklusion: Det er samme pilot!

Det første spørgsmål vil selvfølgelig være: Hvilken pilot er fløjet rundt og har moret sig med at filme alle mulige objekter med infrarød? Samt ikke mindst: Hvorfor er dette ikke noget, som folkene fra TSAAS eller andre eksperter har opdaget? Hvem er det, der klipper infrarød-film i småstykker og har en interesse i at fodre offentligheden med dem et stykke ad gangen? Rigtig meget her hænger simpelthen ikke sammen og må vække mistanke om, at nogen forsøger at holde liv i en mediehype.

Var pastillen en hemmelig ubåds-drone?

I en artikel i maj/juni nummeret af Skeptical Inquirer kiggede skeptikeren Joe Nickell med understøttelse af tidligere flådepilot og astronom James McGaha nærmere på de forskellige fremstillinger af jagerpiloten Fravors oplevelse og påpeger flere problemer.

I artikel nr. 2 om sagen i New York Times fra den 16. december 2017 (2 Navy Airmen and an Object That “Accelerated Like Nothing I Have Ever Seen) fortæller Fravor fx, hvordan objektet befandt sig ca. 15 meter over vandet. I en noget mystisk rapport, som udgiver sig for at være lavet af myndighederne med sorte udstregninger og det hele, men udgivet af TSAAS, hævder en kilde blot kaldet ”source” derimod, at objektet befandt sig mellem ca. 300 og 900 meter over vandet. ”Source” blev identificeret som Fravor, idet historierne i øvrigt lignede rigtig meget hinanden.

Jagerpiloten David Fravor (tv.) havde i 2004 en ufooplevelse, som han senere beskrev som en Tic-Tac-pastil. (Foto: U.S. Navy)

Den markante højdeforskel fik Nickell og McGaha til at mene, at der her var noget fundamentalt galt, og at man burde drage rapportens ægthed i tvivl. Med så store udsving i angivelserne kunne ingen i al fald forvente nogen brugbar analyse. For at øge forvirringen yderligere hævdede Fravor under et senere interview den 23.juni 2018, at ”source” slet ikke var ham!

Nickell og McGaha mener, at alt tyder på, at Fravor og hans medpilot er blevet indblandet i en øvelse, der involverede hemmelige spionagedroner opsendt fra en ubåd. Fravor nævner selv skumsprøjt under objektet som fra en dykkende ubåd, og det er påfaldende, at operatøren, der sender ham i retning af objektet, først lige sikrer sig, at Fravors jager kun har øvelsesvåben (altså ikke-farlige våben) ombord. Det går jo ikke an at skyde egne droner ned!

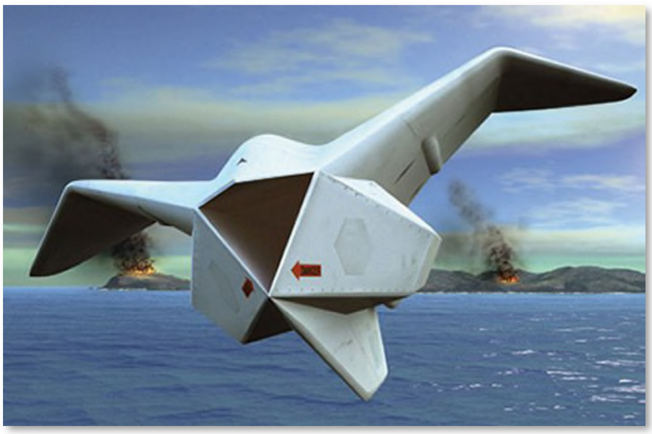
Nickell og McGaha bemærker desuden, at ingen tilbage på hangarskibet tog Fravors oplevelse særligt alvorlig. Tværtimod følte han sig nærmest lidt til grin, når der efterfølgende på hangarskibet blev afspillet X-Files og lignende uforelaterede film. Havde Fravor i forvejen et ry som ufoentusiast?

Skeptikeren Joe Nickell mener, at Tic-Tac-pastillen er en ubåds-drone. (Foto: Joe Nickell)

Med hensyn til Fravors forhold til Tic-Tac-filmen er der, udover at det ikke var Fravor, som optog den, et par ting, som Nickell og McGaha har lagt mærke til. Den hurtige bevægelse fra højre mod venstre er meget sikkert resultatet af en illusion skabt af optageudstyret. Dette har Fravor imidlertid ikke været i stand til at gennemskue, og han hævder derfor, at bevægelsen demonstrerer objektets fantastiske hastighed. Nickell og McGaha konkluderer derfor, at historien er resultatet af nogle jagerpiloters møde med en avanceret, hemmelig drone under en øvelse, kombineret med fejlopfattelser af højde og hastighed samt fejltolkninger af en infrarød-video. Eventuelt spiller hukommelsen også en rolle, idet der jo efterhånden er gået nogle år siden oplevelsen.

Det kan hertil føjes, at Fravor flere gange har påstået, at han så endnu et objekt komme ud af bunden på det første objekt. Det er blevet diskuteret, hvor han har fået den ide fra. Men hvis man nærstuderer Tic-Tac-videoen, kan man faktisk ganske kort se noget under objektet. De fleste vil dog nok indrømme, at det ikke ligner andet end en af plamagerne på filmen, og at Fravor her muligvis demonstrerer en noget overudviklet fantasi. Nogle har til hans forsvar hævdet, at vi jo ikke kan vide, om han har set en højere opløst eller længere udgave af filmen. Dette er der dog ikke noget, der tyder på. Tværtimod siger han selv i et interviewet fra den 23. juni, at filmen, vi alle kan se på nettet, er den eneste udgave.

Lockheed Martin Cormorant. Var det sådan en drone, Fravor mødte? (Foto: Engaget)

Det kunne nu være interessant at vide, om der overhovedet fandtes en drone i 2004, som kunne passe på beskrivelsen. Sådan én er der sjovt nok dukket op, nemlig Lockheed Martin Cormorant. En hurtig drone, der kunne sendes til vejrs, medens ubåden endnu var neddykket og senere kunne indsamles, når den efter udført mission igen landede på vandet. Programmet blev afsluttet i 2008 pga. manglende midler, men i 2004 var den under afprøvning. Den var helt hvid og med meget korte vinger. Altså meget lig det Fravor beskrev som en Tic-Tac-pastil. Var det sådan én, han så?

Udrykningshold til indsamling af metal fra ufo

Som nogle måske erindrer fra artiklen i UFO-Mail nr. 255, blev selve Pentagon-undersøgelsen sat i søen i første række af politikeren og senator for Nevada, Harry Reid. Dette blev beskrevet i den første artikel i

New York Times fra 16. december 2017 (Glowing Auras and `Black Money´: The Pentagons Mysterious U.F.O. Program). Pengene, som Reid fik afsat til programmet, gik først og fremmest til Robert Bigelow. Bigelow er ikke kun udvikler af rumfartsteknologi, men var også nu afgåede Reids gode ven. Reid blev i den sidste del af sin karriere beskyldt for korruption, og ganske naturligt dukkede der nu spørgsmål op om, hvorfor det netop var Reids gode ven Bigelow, som havde fået pengene, og hvad de i virkeligheden var blevet brugt til?

I et interview foretaget af George Knapp, lagt ud på nettet den 19. december 2017, forsøger Reid at forklare sig. Alt var skam gået redeligt for sig. Opgaven havde været i udbud, og Bigelow havde simpelthen været den billigste udbyder – uden at der dog foreligger oplysninger om andre udbydere. Bigelow havde i mange år selv interesseret sig for ufoer og ikke mindst det overnaturlige og skal ifølge Reid have tilbudt at betale nogle af udgifterne af egen lomme. Blandt andet opførelsen/indretningen af nogle bygninger i Nevada til opbevaring af nogle meget eksotiske metalstykker.

Reid fortalte videre, at da det fem år lange program var på sit højeste, havde der været 46 videnskabsfolk ansat af Bigelow til at undersøge materiale leveret af militæret og til at skrive rapporter. Der havde endog været specielle hold, hvis opgave det var hurtigt at rykke ud for at undersøge ufobegivenheder og indsamle nyt materiale. Reid hævder i interviewet, at informationerne, der kom ud af dette, var ”imponerende”.

Robert Bigelow fik hovedandelen af de 22 millioner dollars fra de amerikanske skatteydere. (Foto: NASA/Bill Ingalls)

Desværre vil det være synd at sige, at Reid, DeLonge, Bigelow eller nogen af de andre involverede har været specielt meddelsomme, hvad angår det konkrete indhold i disse informationer. Reid siger faktisk et andet sted, at programmet blev stoppet, fordi der ikke kom noget ud af det, hvilket jo ikke rigtig hænger sammen med det, han fortalte Knapp. Og det står endnu mindre klart, hvad det var for nogle eksotiske metalstumper, som krævede opførelsen/indretning af bygninger i Nevada? Heldigvis har diverse kritikere, som ikke helt så let har ladet sig imponere af mediehypen, taget sagen op og giver et begrundet bud på, hvad snakken egentlig handler om.

Hal Puthoff taler om meta-metaller

Forfatteren og skeptikeren Jason Colavito er især kendt for sin kritik af programmet Ancient Aliens og andre pseudodokumentarer på diverse amerikanske tv-kanaler. Men han skriver også om andre emner.

Hal Puthoff mener, at man har fundet metalstumper fra fremmede fartøjer. (Foto: Earthtech)

I juni 2018 startede Colavito på en række artikler på sin blog, hvor han så nærmere på Pentagon-undersøgelsen og især påstanden om ufomaterialet. Anledningen var bl.a. en tale leveret af Hal Puthoff til en konference arrangeret af Society for Scientific Exploration (Selskab til Videnskabelig Udforskning), som er et selskab til undersøgelse af grænsevidenskabelige – nogle vil sige pseudovidenskabelige – emner, såsom psykiske kræfter, alternativ medicin osv.

Puthoff er uddannet elektroingeniør, men er især kendt for sine studier i det paranormale. Fx studerede han det berømte medium Uri Geller, der blev kendt for at bøje skeer på tv, og konkluderede, at han havde ægte overnaturlige kræfter. Senere undersøgelser viste dog, at Puthoff havde sløset med sine forsøg og var blevet snydt af Gellers taskenspillerkunster.

Puthoff er i dag næstformand i TSAAS, men fortalte i talen, at han under Bigelow havde arbejdet med at studere såkaldte ”meta-metaller”, der stammede fra det, han kaldte ”avancerede luftfartøjer”. Den amerikanske regering har, hævdede Puthoff, i lang tid været klar over, at vi får besøg af ikke-jordiske væsner og i al hemmelig studeret disse for eventuelt at kopiere den fremmede teknologi. Ikke fordi man mente, at de fremmede udgjorde nogen fare, men for at komme andre lande såsom Rusland eller Kina i forkøbet. Desværre leverer Puthoff ingen konkrete detaljer til bevis for denne påstand, men henviser her hver gang til, at yderligere informationer er hemmeligstemplede. Altså som vi har set før: En masse påstande uden konkret indhold.

Metalstumper fra Roswell-styrtet

Men noget i Puthoffs tale fik alligevel Colavito til at blive nysgerrig. Han lagde nemlig mærke til, at Puthoff indrømmede, at selve undersøgelsen, altså AATIP, ikke var hemmelig, og at de allerfleste dokumenter heller ikke var hemmelige, men så snart talen faldt på de meta-metaller, som nu befinder sig i Bigelows besiddelse og promoveres af TSAAS, så er det pludseligt hemmeligstemplet og kan ikke beskrives nærmere. Hvorfor?

Puthoff kom til gengæld med en beskrivelse af noget materiale, der blev fundet årtier tilbage, angiveligt af bedstefaren til en sergent i hæren, som sendte det til radioværten Art Bell i 1996. Materialet lignede brændt metal og skulle stamme fra det berømte ufostyrt i Roswell i 1947. Puthoff beskrev metalstykket som indeholdende meget fine lag af bismuth og aluminium, og på trods af en meget grundig undersøgelse kunne man ikke finde ud af, hvem der havde lavet det og med hvilket formål. I dag, årtier senere, er sådanne ”metamaterialer” kendt og bliver brugt som mikroskopiske ledere af elektromagnetisme. Så er dette et eksempel på rumvæsenteknologi overtaget af mennesker? Næppe!

Et af de metalstykker, som angiveligt stammer fra en ufo. Læg mærke til de forskellige lag. (Foto: Earthfiles)

Colavito påpeger for det første, at metalstykket blev undersøgt af Linda Moulton Howe i 1996. Howe er en kendt ufoentusiast og journalist, som især er berømt for sine konspirationsteorier om kvægmishandlinger. Hun satte eksperten Nicholas A. Reiter til at kigge på metalstykket, og han konkluderede, at selv om metallet var usædvanligt, så var det ikke umuligt, at det havde en ganske jordisk oprindelse. Howe nægtede selvsagt at publicere denne konklusion, idet den ikke understøttede hendes ide om, at det var skabt af rumvæsner.

I 2001 opdaterede Reiter sin konklusion med den tilføjelse, at han nu var stødt på en ikke særlig kendt metode til at trække bismuth ud af bly ved at lægge flydende magnesium på flydende bly. Magnesiummet ville ”suge” bismuth op i sig, og ved genanvendelse ville der dannes tynde lag af bismuth i magnesiummet. Den metode var faktisk patenteret så tidlig som i 1938! Roswell-metalstykket var således ikke udtryk for rumvæsenteknologi, men bare metalaffald fra industrien. Det man også kalder slagger.

Colavito samler trådene

Jason Colavito er især kendt for på sin blog at kritisere pseudodokumentariske og pseudovidenskabelige udsendelser på tv, fx Ancient Aliens.

Det helt store spørgsmål er herefter: Er de andre mystiske metaller, som folk med tilknytning til Bigelow og TSAAS har i deres besiddelse og taler så meget om, noget helt andet, eller er der ligesom Roswell-stykket blot tale om en slags slagger? Colavito har forsøgt at samle trådende ved at sammenligne de forskellige personers beskrivelse af metalstykkerne, og finder, at der sandsynligvis er tale om det samme eller i al fald noget lignende.

Tom DeLonge beskriver fx det mystiske materiale som ”forskellige lag af forskellige materialer” bestående af bismuth og magnesium. Jaques Vallée, en berømt fransk ufolog, der er ansat af Bigelow, har i det seneste års tid også snakket om metalstykker, som han betegner som ”magnesium”. Alle tre, Puthoff, DeLonge og Vallée, lader således til at tale om det samme, og det, de taler om, er slet ikke noget nyt. Det har været i cirkulation blandt ufologer i årtier og har været forklaret i meget lang tid.

Noget af det seneste, der er sket, er, at TSAAS den 26. juli bekendtgjorde, at man vil bruge midler på at undersøge de mystiske metalstumper, og at opgaven vil blive varetaget af et firma ved navn Earth Tech International. Og hvem er leder af dette firma? Såmænd ingen andre end Hal Puthoff!

Som Colavito konkluderer, kan vi nu vælge at tro én af to ting: Enten tror folkene bag DeLonge og Bigelow virkelig, at de undersøger metalstykker fremstillet af rumvæsner, eller også ved de bedre og fortæller ikke hele sandheden. Men hvorfor skulle de dog ikke gøre det?

Skjulte motiver

Colavito har også kigget på strukturen i Tom DeLonges selskab, TSAAS. Det gjorde han allerede i december 2017. Her kan man se, hvordan det er lagt ud som en særdeles profitabel forretning. DeLonge er således sikret mindst 100.000 dollars om året bare i royalties (for brug af hans musik mv.) samt en årlig tilbagebetaling af lån. De ansatte er selvfølgelig sikret løn, inden der bruges penge til andet. Herefter skal der så bruges penge på bogudgivelser, film, t-shirts og lignende promovering af ufoerne og deres fantastiske teknologi. Først herefter kan der bruges penge på egentlig research. Hvor stor en andel, DeLonge høster af denne produktdel, er ukendt.

Pengene skal i første omgang komme ind gennem salg af andele i selskabet. Selskabet vurderer sig selv til 50 millioner dollars og har i første omgang lov til at sælge 10 tusind andele. Betalingerne forudses at foregå over minimum de næste syv år, hvilket muligvis forklarer den drypvise frigørelse af nyt materiale til offentligheden. Man skulle jo nødigt løbe tør for spændende ufostof alt for hurtigt. Dette kunne også forklare, hvorfor de ”mystiske metaller” bliver beskrevet som ”hemmeligstemplede”, også selv om programmet som sådant ikke var det, og de i virkeligheden kontrolleres af Bigelow.

Offentligt fremstilles selskabet ofte som havende uddannelse og oplysning som formål. Men Colavito er overbevist om, at det i virkeligheden er en pengemaskine, som bygger på underholdning. Faktisk beskrives selskabet på sin egen hjemmeside som en ”underholdningsforretning – entertainment business”.

DeLonge er godt nok ikke tildelt en fast plads i bestyrelsen, men det er til gengæld Hal Puthoff! Og også Elizondo har en fremtrædende position i selskabet som fast ansat. Der er således tale om tydelige pengeinteresser.

Selv om flere af hans medarbejdere er dybt involveret i TSAAS, så tyder indtil videre intet på, at Bigelow selv er direkte involveret i forretningen. Men der er dog også begyndt at lyde stemmer, der spørger, hvad han egentlig brugte de 22 millioner dollars fra regeringen til? I maj bragte Newsweek således en netartikel, hvor en unavngiven overordnet chef i Bigelows firma udtalte, at pengene i virkeligheden var blevet brugt på studier af poltergeister, usynlige væsner og bizarre skabninger. Alt sammen med den begrundelse, at det hele var en del af samme fænomen. Dette kan måske forklare, hvorfor heller ikke Bigelow har travlt med at fortælle, hvad pengene helt konkret er blevet brugt til, og hvad skatteyderne helt konkret har fået til gengæld.

Alle disse forhold mht. de mystiske metallers sandsynlige identitet, forbindelserne mellem Bigelows selskab og DeLonges TSAAS og de pengemæssige interesser bag fremstillingen af Pentagon-undersøgelsen forelagde Colavito for Ralph Blumenthal, der sammen med Leslie Kean og Helene Cooper var en af forfatterne bag de to artikler i New York Times, som fik det hele til at rulle i december 2017. Colavito mente, at det journalistisk ville være uforsvarligt ikke at præsentere læserne for også denne side af sagen og gøre opmærksom på forbindelserne.

Men til Colavitos store skuffelse blev han ikke blot afvist. Han blev samtidig indirekte truet med sagsanlæg. Grunden til denne afvisning kan man kun gætte sig til. Men både Blumenthal og Kean er kendt som ufoentusiaster på linje med DeLonge m.fl., der heller ikke altid lader fakta stå i vejen for en god historie.

Rockmusikeren Tom DeLonge er selskabet TSAAS' ansigt udadtil. (Foto: Phil Konstantin)

Endnu en runde i mediekarrusellen
Artiklen her udgør i virkeligheden kun en ganske kortfattet sammenfatning af, hvad der i de seneste måneder er blevet skrevet og sagt om sagen, og man kan uvægerligt sidde tilbage og føle sig temmelig forvirret. Der kan dog næppe herske tvivl om, hvor ansvaret for forvirringen skal placeres. Nemlig hos folkene bag TSAAS, som ville være de nærmeste til at lægge alt, hvad de har af materiale, ud til offentligheden i stedet for af hensyn til pengeinteresser at hale det hele i langdrag og drypfodre de ufointeresserede med hele og halve sandheder.

Det hele virker blot som endnu en tur i en mediekarrusel, hvor man får en fornemmelse af, at det går fremad, men hvor man i virkeligheden ikke kommer ud af stedet. De eneste, som reelt får noget ud af det, er dem, der sælger billetterne. Her kan man virkelig opleve ufologien som en moderne pengemaskine.

Kilder
www.lasvegasnow.com/news/i-team-exclusive-sen-reid-discusses-ufo-study/883885259
https://badufos.blogspot.com/2018/03/to-stars-releases-another-video-and.html
https://badufos.blogspot.com/2018/06/did-nasa-hypersonic-x-43a-play-role-in.html

https://badufos.blogspot.com/2018/06/bigelows-researchers-disclose.html
https://badufos.blogspot.com/2018/07/roswell-crash-debris-claims-and-more.html
www.jasoncolavito.com/blog/not-quite-a-ufo-ipo-tom-delonge-is-seeking-your-investment-in-to-the-stars-to-give-himself-a-700000-or-more-payday
www.jasoncolavito.com/blog/richard-dolan-interviews-peter-levenda-about-nazis-to-the-stars-and-the-so-called-alien-metal-fragments
www.jasoncolavito.com/blog/another-bizarre-claim-from-the-bigelow-to-the-stars-team-this-time-about-underground-humanoids-and-mind-altering-ufos
www.jasoncolavito.com/blog/i-spoke-with-the-new-york-times-reporter-who-broke-the-pentagon-ufo-program-story-it-wasnt-what-i-expected
www.gaia.com/lp/content/pentagon-ufo-program-alien-alloys/
www.csicop.org/si/show/navy_pilots_2004_ufo_a_comedy_of_errors
https://coi.tothestarsacademy.com/tictacreport
www.reddit.com/r/ConspiracyII/comments/840ecy/buckle_up_boys_youre_about_to_get_learnt_a_little/
https://coi.tothestarsacademy.com/nimitz-report/2017/12/13/xyefay39a1nmjp6kegxwvxz75topzg
www.engadget.com/2006/02/24/the-cormorant-just-another-robotic-swimming-spy-drone-for-the/
www.ufowatchdog.com/howeufodebris.htm
www.newsweek.com/pentagon-ufo-program-disclosure-aliens-poltergeist-top-secret-bigelow-948051
www.youtube.com/watch?v=oO5dP3sF2sw
https://ru-clip.com/video/wbs788Hv-iY/ufo-researcher-jeremy-corbell-clarifies-gimbal-vs-nimitz-footage.html
www.wired.com/story/what-is-up-with-those-pentagon-ufo-videos/
www.blueblurrylines.com/2017/12/ufos-media-military-dreams-of-discovery.html
https://badufos.blogspot.com/2018/03/to-stars-or-to-dogs-case-of-missing-hot.html
https://coi.tothestarsacademy.com/2015-go-fast-footage/2018/3/9/2015-go-fast-footage
www.metabunk.org/2004-uss-nimitz-tic-tac-ufo-flir-footage-flir1.t9190/

Udvalgte fotosager

Af Ole Henningsen

5220 Odense SØ, den 22. maj 2018

I SUFOI's Facebook-Debatgruppe uploader et medlem den 22. maj 2018 en kort videosekvens med et lille lys flyvende af sted på den mørkere himmel og spørger, om dette er en satellit? Spørgsmålet og videosekvensen giver anledning til en del kommentarer, men man er nu hurtigt enige om, at videosekvensen viser ISS, Den Internationale Rumstation, og dens bevægelse højt på den sydlige himmel. En forklaring SUFOI's Fotoafdeling er helt enig i.

Stillfoto fra videosekvens.

2100 København Ø, den 22. maj 2018
Fra en observatør modtager SUFOI's Fotoafdeling yderligere en kort videosekvens med et lille lys på den mørke nattehimmel. Observatøren bliver via de tilføjede informationer på Facebook-Debatgruppen opmærksom på, at der også her er tale om ISS.

Den internationale rumstation spøger på nattehimlen
Man kan læse mere om ISS, og hvordan man kan identificere rumstationen og andre klare satellitter, og tidspunkter hvor de kan ses på himlen, i Toke Haunstrups glimrende oversigt på www.ufo.dk under Himlens fænomener mv.

4220 Korsør, den 27. maj 2018
ISS er også årsag til, at yderligere et medlem af Facebook-debatgruppen den 31. maj uploader sin videosekvens, med bl.a. følgende kommentarer:

"Jeg har en video af et lysende objekt som jeg har filmet for få dage siden. Videoen er filmet i Korsør d.27/5-18. kl. 0.23. Det lysende objekt flyver ca. fra V mod Ø."

Observatøren anfører glimrende data for optagelsen, der hurtigt gør SUFOI og andre debatdeltagere på Facebook i stand til at identificere det lysende objekt som ISS, Den Internationale Rumstation. Undervejs passerer rumstationen tæt på Månens placering på himlen (herover th.). Dette ses også kort i videooptagelsen på et tidspunkt og er dermed yderligere med til at dokumentere ISS på den sydlige himmel i sin bane fra vest mod øst.

Observatørens kommentarer til enkeltbilleder i videoen
Observatøren lægger yderligere 4 enkeltbilleder ud i Facebook-debatgruppen med disse kommentarer:

"Jeg har nu siddet og set videoen igennem, og de sidste ca. 10 sekunder af videoen er meget interessante, og jeg vil gerne dele nogle screenshots heraf med jer.

Tænker at jeg lægger videoen ud på Facebook og så billeder ud i kommentarfeltet. Så kan man kommentere osv. på hver enkelt billed :)"

Herover ses de 4 enkeltbilleder fra videoens afslutning, observatøren lagde på Facebook. Læg specielt mærke til billede nr. 4 (øverst th.) En kraftig forstørrelse af billede nr. 4 med ændring i lys- og kontrastforhold m.v. ses nedenfor th.

Observatøren synes selv, at disse fotos ser ejendommelige ud og tilføjer på Facebook:

"Personligt syntes jeg selv det her billed er helt igennem fantastisk... Det ser ud som om der sidder en 'person' set fra højre side. Man kan se hovede, skulder og arm, brystkassen og ben.

Håber der er en eller flere der kan bekræfte det samme."

Ekstra kommentarer
Kommentarerne på Facebook er delte, men SUFOI's Fotoafdeling kan på ingen måde bekræfte, at der sidder en person i den runde plamage!

Hvis man sammenligner de 4 enkeltbilleder fra videoen med enkeltbillederne øverst af ISS på himlen, vil man se, at aftegningerne på de 4 enkeltbilleder fylder ganske meget mere end ISS på de øverste billeder. At aftegningen af ISS undervejs i optagelsen skifter fra en lille lysplet til en større lysplamage, skyldes at kameraet automatisk forsøger at stille skarpt på det lille lys på den mørke himmel. Autofokus-funktionen bevirker derfor af og til en større plamage.

At observatøren – og flere andre – bagefter får tilfældige aftegninger i denne større plamage til at ligne alverdens ting, er et særdeles velkendt fænomen, der kaldes *pareidolia*. Man kan læse mere herom bl.a. i Derfor viser Jesus sig i din pizza og Pareidolia.

Eller som SUFOI's Henning Dethlefsen bl.a. noterer i sin artikel ”Berømt rummand fylder 50” i UFO-Mail nr. 178:

”Den menneskelige hjerne er udviklet i løbet af årtusinder til at indgå i et samspil med sin omverden. Den er IKKE i første omgang udviklet til at finde virkeligheden. I mange tilfælde har det været en fordel at kunne genkende former i en fart. Det gælder først og fremmest vigtige former som dyrekroppe, menneskekroppe og ansigter. Derfor er den menneskelige hjerne programmeret til at genkende disse former på et split-sekund. Desværre har det så bare den bivirkning, at vi nogle gange genkender de objekter, som formerne står for, på steder, hvor de ikke findes. Og når programmet først kører, kan vi have meget svært ved at stoppe det igen. Denne bivirkning er kendt under den smukke betegnelse ’pareidolia’.”

Neddrosling af SUFOI's Fotoafdeling

I 2005 startede Ole Henningsen gradvist op med registrering og en detaljeret undersøgelse af flest mulige nye danske fotosager og fik efterhånden også overdraget langt de fleste af fotoafdelingens ældre arkivmaterialer.

Baggrunden for igen at tage undersøgelse og efterforskning af specielt danske ufofotos op igen, var for Ole Henningsen hans fascination af ufooptagelser og det detektivarbejde, der så at sige ligger i at finde forklaringen på optagelserne og senere kunne oplyse observatør, fotograf og andre interesserede om, hvad der i virkeligheden er observeret og fotograferet – dvs. om selve årsagen til ufooplevelsen. Og som Ole Henningsen pointerede, så kunne man muligvis med et ægte dvs. gennemundersøgt foto i hånden måske underbygge og dokumentere det uidentificerede og ukendte i en observatørs ufooplevelse – altså hvis der overhovedet var noget ukendt. Men under alle omstændigheder havde man noget ekstra – så at sige fysisk – at forholde sig til udover observatørens skriftlige beretning.

Godt 10 års intense undersøgelser af 750 registrerede danske ufooptagelser har i høj grad understøttet observatører i, at der bestemt var noget – for dem helt usædvanligt – at se på himlen. Men materialet viser samtidig med al ønskelig tydelighed, at disse fra starten uidentificerede fænomener havde en absolut naturlig forklaring. Så noget uidentificeret eller ukendt i materialet har ikke kunnet dokumenteres. Tværtimod!

Ole Henningsen ønsker nu ved årsskiftet 2018/19 at neddrosle arbejdet med nytilkomne fotosager og koncentrerer derfor denne del af sit ufoarbejde med at færdiggøre ældre ikke afsluttede sager og andre efterforskninger.

Fremover henvises fotografer til at indrapportere deres observationer og optagelser til www.ufo.dk i lighed med andre observatører. Hvis det ønskes, har de endvidere mulighed for at dele optagelserne med andre interesserede ved at lægge dem på Facebook under Skandinavisk UFO Information – Debatforum. Her kan optagelsen så blive debatteret af et større forum og en forklaring måske fremkomme.

Bliv medlem af SUFOI's Støttekreds i 2019

Foreningen Skandinavisk UFO Information drives af frivillig og ulønnet arbejdskraft. Vores primære opgave er at give offentligheden seriøs information om ufomyten gennem ufo.dk og sekundært at registrere observationer af usædvanlige himmelfænomener.

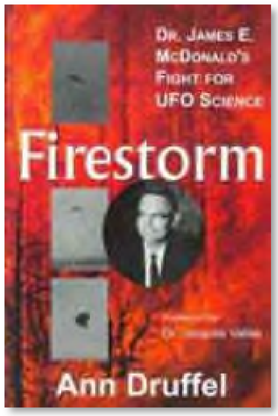
Du kan med et økonomisk bidrag gøre det muligt for os at drive ufo.dk og foretage undersøgelser af ufooplevelser. Som medlem af SUFOI's Støttekreds har du ingen forpligtelser over for foreningen. Støttebeløbet gælder for 2019. Et støttebeløb på minimum **kr. 250** kan indbetales på girokonto 9 11 77 25 eller via netbank til konto 3113-9117725. Du kan også bruge donorknappen på forsiden af ufo.dk. Skriv dit navn og adresse samt bestillingsnummeret på din **gratis bog**.

Vælg én af disse 4 titler:

1. Kim Møller Hansen: *Mysteriet om UFO'er* (fagbog til børn fra 12 år), 48 sider. **Bestillingsnummer B-033**
2.
3. Per Borgaard m.fl.: *UFO'er – Myter og viden*, 204 sider, indbundet. **Bestillingsnummer B-087**
4. Ann Druffel: *Firestorm – Dr. James E. McDonald's Fight For UFO Science* (engelsksproget), 609 sider. **Bestillingsnummer B-054**

Du kan læse mere om bøgerne på ufo.dk.

SUFOI's Formål
Skandinavisk UFO Information er en forening, som til offentligheden formidler velunderbygget viden om ufomyten samt viden om fænomener, der kan skabe ufooplevelser. Ved ufomyten forstår SUFOI de beretninger, oplevelser og forestillinger, der knytter sig til begrebet ufo, og som udvikler sig over tid i samspil med fx historiske og kulturelle forhold. Selve ordet "ufo" opfattes af SUFOI som en samlebetegnelse for de mangeartede fænomener, der kan indgå i beretninger om usædvanlige himmelfænomener.

SUFOI's Vision
Det er Skandinavisk UFO Informations vision at:

- informere om fænomener, der kan skabe ufooplevelser,
- give offentligheden velunderbygget viden om de mange aspekter af ufomyten og
- bruge de indhøstede erfaringer og viden til at give et afbalanceret syn på myteskabende fænomener.

Bogen om de mystiske fund

Du kan sikre dig et eksemplar af Ole Henningsens nye bog *Ildkugler over Danmark – om sten der aldrig fløj* på tre måder:

1. Købe bogen i SUFOI's online-butik for kr. 159. Dertil kommer kr. 45 i porto/ekspedition.
2. Købe e-bogsudgaven hos SAXO.
3. Blive medlem af SUFOI's Støttekreds ved at indbetale et støttebeløb på mindst kr. 250 og få tilsendt bogen.

Ildkugler over Danmark – om sten der aldrig fløj er på 134 sider, i A4-format, med illustrationer i farve og s/h, stikordsregister og mange kildehenvisninger. Bogens forord er skrevet af astrofysikeren Michael Linden-Vørnle.